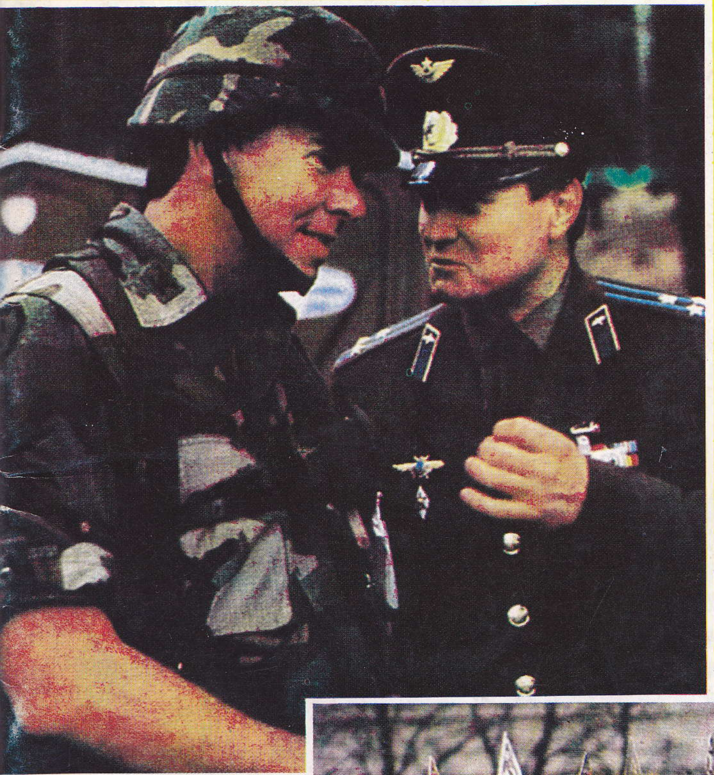
δρχ. 200 τευχος 14

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ

μηνιαιο ανενταχτο περιοδικο πολιτικου και κοινωνικου προβληματισμου

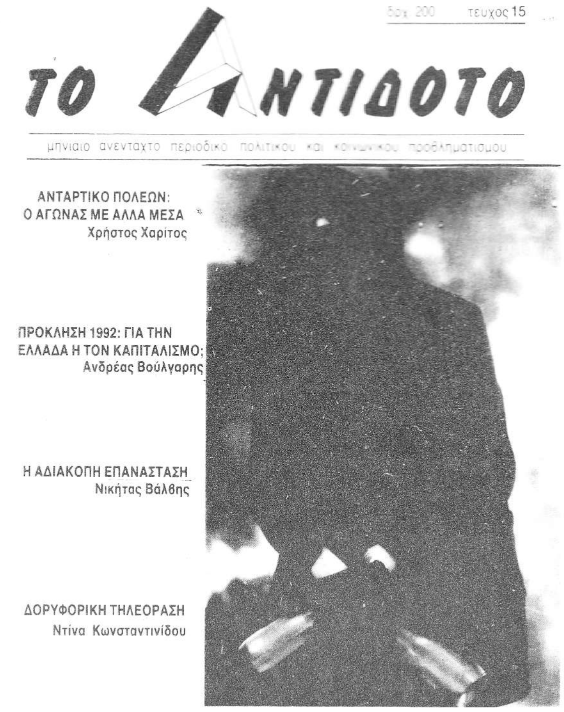
ΠΕΡΕΣΤΡΟΪΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΧΑΟΣ ΤΗΣ ΑΝ. ΕΥΡΩΠΗΣ
Νικήτας Βάλβης

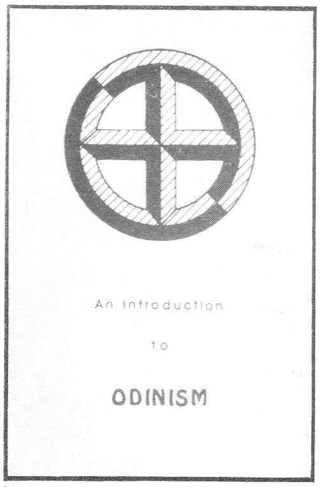
Ο ΕΘΝΙΚΙΣΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟ
Χρήστος Χαρίτος

ΤΟ ΑΔΙΕΞΟΔΟ ΤΟΥ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ
Αλέξης Βούλγαρης

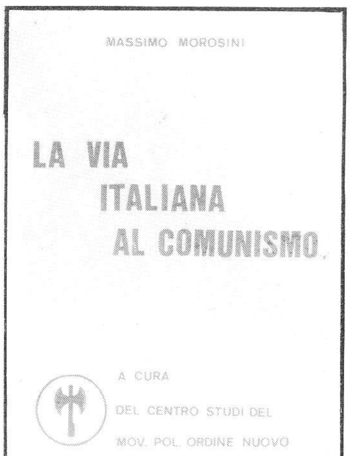

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ

μηνιαίο ανένταχτο περιοδικό
πολιτικού και κοινωνικού προβληματισμού

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ
Γιάννης Σορώτος

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ:
Τ.Θ. 30205 - 10033 ΑΘΗΝΑ
Συνδρομή ενός έτους: **2.000 δρχ.**
Τιμή τεύχους: **Δρχ.: 200**

ΦΩΤΟΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΣΙΑ - ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΣΗ - ΜΟΝΤΑΖ
Ε. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ και ΣΙΑ Ε.Ε.
Ιπποκράτους 91 ☎ 3608350

EDITORIAL

Το καλοκαίρι για «όλους» περνάει ήσυχα και ήρεμα μα το Αντίδοτο συνεχίζει πυρετωδώς την επιτυχημένη, πέρα και απ' τα προβλεπόμενα εκδοτική του προσπάθεια. Σ' αυτό το διάστημα προέκυψε και ένα στοιχείο. **Οχι μόνο είμαστε το καλύτερο επαναστατικό εθνικιστικό περιοδικό της Ελλάδος αλλά και το μόνο μηνιαίο!**

Το περιοδικό μας, που είναι παράλληλα και περιοδικό όλων των ανένταχτων και σκεπτόμενων εθνικιστών, έχει δώσει ένα καινούργιο – πρωτοποριακό – περιεχόμενο στον εθνικισμό. Δεν έχουμε και ούτε θέλουμε να έχουμε καμία σχέση με τον «χώρο». Ένα «χώρο» που αποτελείται απο εμπόρους, αρριβίστες, επαγγελματίες, κομπλεξικούς σεξουαλικά ανίκανους, χαφιέδες των κρατικών υπηρεσιών, φετίχ. Εμείς δεν μιλάμε για το χθες αλλά για το σήμερα.

Μας λένε «αιρετικούς» και «αναθεωρητές» όσον αφορά την ιδεολογία μας. Εμείς απαντάμε: «Είμαστε "αιρετικοί", αλλά το σπουδαιότερο είναι ότι εμείς οι "αιρετικοί" θα θριαμβέσουμε πάνω από τα "πτώματα" των «ορθοδόξων"».

Ότι δεν με καταστρέφει – έλεγε ο Νίτσε – με κάνει ισχυρότερο. Και το Αντίδοτο σήμερα δεν μπορεί να το καταστρέψει κανένας άχρηστος «εθνικιστής». Στο Αντίδοτο σταματάει η ανικανότητα και ξεκινάει η δημιουργία και η επανάσταση.

Όταν σε λίγο καιρό οι ιδέες μας θα έχουν γίνει ιδέες όλων των Ελλήνων εθνικιστών, θα μπορούμε να πούμε περήφανα: **«Κύριοι αρκετά παίξατε με τον εθνικισμό. Τώρα θα πάτε όλοι σας στα σκουπίδια της ιστορίας. Το σήμερα, το μέλλον και η δύναμη ανήκει σ' εμάς».**

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΔΙΚΟΣ ΜΑΣ ΑΓΩΝΑΣ

«Πατρίδα ζητάμε και οι τουφεκιές τρομάζουν. Κι εσύ πάνω στο άλογό σου Ζαπάτα Εμιλιάνο, δίκαια μας μοιράζεις των πατεράδων μας την κληρονομιά». Αυτά λέει ένα παλιό επαναστατικό τραγούδι, αφιερωμένο στο μεγάλο Μεξικάνο επαναστάτη, που καβάλα στ' άσπρο άλογό του σκότωνε στις αρχές του αιώνα μας τσιφλικάδες στις κοιλάδες του Μεξικού.

Πατρίδα ζητάμε και εμείς. Μόνο που αυτή τη φορά δεν θα έχουμε αντιπάλους μας «τουφέκια», αλλά πολυεθνικές και τραστ. Για τις πολυεθνικές οι πατρίδες είναι κάτι το επικερδές, έχουν μεγάλη αξία χρήσεως επομένως και ανταλλακτική, μπορούν να χρησιμοποιηθούν ως εμπορεύματα. Φέρνουν δηλ. κέρδος. Οι πατρίδες σήμερα ανήκουν στην ιδιοκτησία των καπιταλιστών. Αυτοί θα ορίσουν τι είναι «καλό» για την πατρίδα. Η «δημοκρατία μας» είναι πάντα πρόθυμη να βοηθήσει προς αυτή τη κατεύθυνση...

Την ώρα που ο Κοσκωτάς δίνει 1 δις για να αγοράσει έναν «άσο» από την Ευρώπη, το χέρι ενός εργάτη συνθλίβεται σε μία πρέσσα και η αναπηρική σύνταξη που θα πάρει δεν φθάνει ούτε για τα τσιγάρα. Την ώρα που η καπιταλιστική τάξη στέλνει τα παιδιά της να σπουδάσουν στα ξένα πανεπιστήμια, μια οικογένεια της Φλώρινας δεν έχει να σπουδάσει το παιδί της στη Θεσ/νίκη. Την ώρα τέλος που οι «ηγέτες μας» μας μιλούν για την «δημοκρατική κοινωνία του διαλόγου», τα κτήνη των ΜΕΑ στέλνουν αιμόφυρτο στο νοσοκομείο έναν αγρότη διαδηλωτή.

Το 1952 οι αστυνομικές αρχές της Βραζιλίας συλλάβανε τον Σαλβατόρε Αχουλζόν, ηγετικό στέλεχος της αριστερής συνδικαλιστικής αντιπολιτεύσεως, με τη γνωστή για την Λ. Αμερική κατηγορία «προδοσία κατά της πατρίδος». Όταν έφτασε η ώρα της απολογίας του, είπε ο Αχουλζόν: «**Με κατηγορείτε για προδότη της πατρίδος μου. Αυτή την πατρίδα κύριοι δικαστές δεν την έχω προδώσει εγώ αλλά εσείς. Τι γνωρίζετε για την πατρίδα εσείς; Έχετε δει τις συνθήκες δουλειάς των εργατών στα εργοστάσια και στα ορυχεία; Έχετε**

δει εργάτες 30 χρονών που δουλεύουν από τα 12 τους χρόνια να κάνουν αιμόπτυση μπροστά σας; Έχετε δει να βιάζουν μπροστά σας οι επιστάτες του κτηματία την αδελφή σας, και να μην μπορείτε ν' αντιδράσετε διότι θα σας σκοτώσουν; Έχετε δει τη μητέρα σας μέσα σε μια υγρή κρύα παράγκα να πεθαίνει στα 25 της χρόνια από πνευμονία; Έχετε δει τον καπιταλιστικό εξευτελισμό της ανθρώπινης αξιοπρέπειας;». Οι δικαστές που δεν είχαν δει τίποτα απ' όλα αυτά τον καταδίκασαν σε 12 χρόνια φυλάκιση... Αν μπορούσαν οι φιλελεύθεροι να μετοχοποιήσουν τις ψυχές

μας και να τις πουλάνε στα χρηματιστήρια θα το είχαν ήδη πράξει. Οι εργαζόμενοι παλιά στο εργοστάσιο του Φορντ έλεγαν σαρκαστικά: **«ότι και να κάνεις Φορντ, δεν θα μπορέσεις ποτέ να μας βάλεις να δουλέψουμε 25 ώρες το 24ωρο!»** Μέσα στο σημερινό κλίμα κοινωνικής αμφισβήτησης και αναταραχής, το εθνικοεπαναστατικό κίνημα πρέπει να δώσει τη δική του μάχη. Εμείς οι εθνικοεπαναστάτες δεν έχουμε ν' απολογηθούμε για τίποτα που αφορά το παρελθόν. Δεν νοιώθουμε μέσα μας ουδεμία ενοχή, κανένα κόμπλεξ. Αγωνιζόμαστε να κτίσουμε μια δίκαιη κοινωνία για το σήμερα, θέτοντας όμως και τις προϋποθέσεις αυτή η κοινωνία να υπάρχει και αύριο.

Σύντροφος σ' αυτό το δύσκολο αγώνα θα είναι όλος ο λαός. Αυτός θα κάνει την επανάσταση, αυτός θα την κερδίσει, αυτός θα την στηρίξει, αυτός θα οικοδομήσει μια νέα τάξη σ' ολόκληρο τον κόσμο.

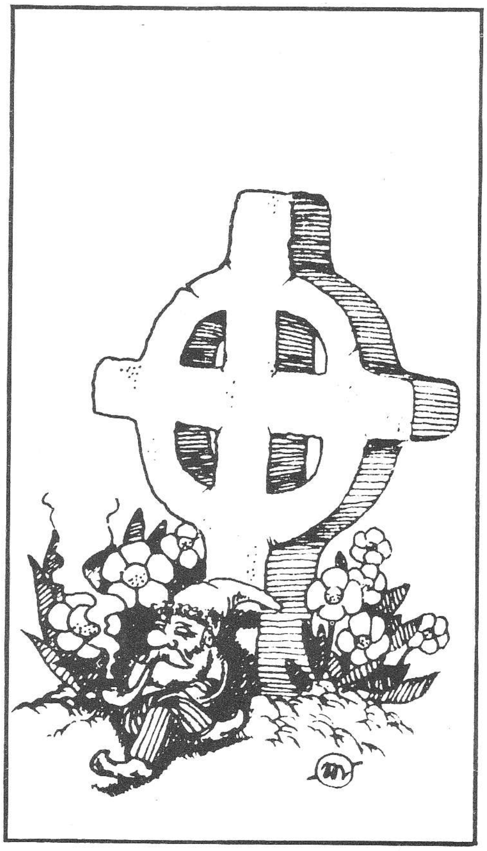
Δεν πιστεύουμε στις μεταφυσικές και κατά συνέπεια ηλιθιοποιημένες ελίτ, που θα παρουσιαστούν απ' τον ουρανό για να οδηγήσουν το κίνημά μας στην νίκη. Αυτές τις βλακώδης απόψεις τις αφήνουμε στους «επαναστάτες» του αυνανισμού, που σήμερα αυτοαποκαλούνται (sic) «εθνικοσοσιαλιστές...».

Οι αρχηγοί, οι «ελίτ» δεν έρχονται απ' το υπερπέραν, αλλά γεννιώνται απ' τα προβλήματα του λαού, μεγαλώνουν μέσα απ' τις μάχες που δίνει το λαϊκό κίνημα, γίνονται άνδρες όταν προτοστατούν σ' αυτές τις μάχες.

Σκοπός των εθνικοεπαναστατών δεν είναι να «σώσουν» την αστική τάξη, όλη τη συντηρητική πανώλη, απ' τον κομμουνισμό.

Τέτοιες «πατριωτικές» ενέργειες ηθικού (sic) χαρακτήρος, τις αφήνουμε στους οπαδούς της «εθνικής» δεξιάς. Εμείς έχουμε σκοπό ν' αφανίσουμε πολιτικά την αστική τάξη από την κοινωνία. Φυσικά θα την ακολουθήσει και ο κομμουνισμός. Εμείς δεν είμαστε αυτοί που θα οικοδομήσουν μια «ηθική» τάξη, εξασφαλίζοντας τον εφησυχασμό των μαζών. Οι εθνικοεπαναστάτες είναι οι αήθικοι του Νίτσε.

Πιστεύουμε στη «βία» που ασκείται για το καλό του κοινωνικού συνόλου, στη σοσιαλιστική φυλετική αλληλεγγύη, στο «κάντε έρωτα και μετά πόλεμο», στο σκέπτομαι και κρίνω άρα υπάρχω.

Δεν υπάρχουν πολλοί δρόμοι που να μας οδηγούν στην εθνική και σοσιαλιστική απελευθέρωση, ατομική και συλλογική. Υπάρχει μόνο ένας: **Ο Εθνικοσοσιαλισμός.**

Ένας εθνικοσοσιαλισμός όχι του 1930, αλλά του 1988, του 1995, του 2017...

Αν δεν καταφέρουμε να συνδεθούμε πολιτικά με το λαϊκό κίνημα τότε δεν έχουμε κανένα πολιτικό μέλλον.

«Το κόμμα μας δεν θα γίνει ποτέ κόμμα των κτηματιών και των μορφωμένων, αλλά θα μείνει πάντα κόμμα των εργατών και των παλιών πολεμιστών». Αυτά τα λόγια έγραφε στο ημερολόγιό του ο σοσιαλιστής Γκαίμπελς.

Αν καταφέρουμε το πολιτικό μήνυμα απ' αυτά τα λόγια να το κάνουμε πολιτική πράξη, τότε δε βλέπω τι είναι εκείνο το οποίο θα μπορέσει να μας σταματήσει...

Νικόλαος Δημ. Σπυρίδης

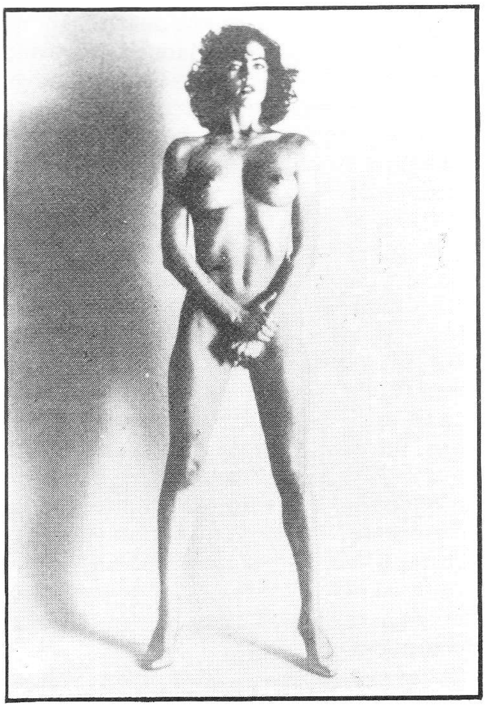
ΕΟΚ-ΚΟΜΕΚΟΝ ΣΤΟΝ ΙΔΙΟ ΔΡΟΜΟ

Το αντίδοτο στα πλαίσια της προσπάθειάς του να ενημερώσει υπεύθυνα τους αναγνώστες του για τις σημαντικότερες πολιτικές εξελίξεις στην Ευρώπη, φιλοξενεί σ' αυτό το τεύχος του, άρθρο του καθηγητή πανεπιστημίου Φρανθίσκο Χ. Ντε Κάστρο πάνω στη νέα προσέγγιση ΕΟΚ-ΚΟΜΕΚΟΝ. ***Το άρθρο αυτό γράφτηκε αποκλειστικά για το περιοδικό μας.*** *Εμείς αισθανόμαστε την υποχρέωση να ευχαριστήσουμε και δημόσια τον καθηγητή Φρανθίσκο Χ. Ντε Κάστρο που είχε την καλωσύνη να γράψει ένα άρθρο, όσο πιο κατανοητό γίνεται, πάνω στις τωρινές σχέσεις ΕΟΚ-ΚΟΜΕΚΟΝ.*

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ

Η προσέγγιση ΕΟΚ-ΚΟΜΕΚΟΝ ήταν κάτι το αναπόφευκτο. Η όλη πορεία της περεστρόϊκα στη Σ.Ε. έδειχνε ότι η οικονομική και γιατί όχι η πολιτική συνεργασία μεταξύ της καπιταλιστικής Δύσεως και της «κομμουνιστικής» Ανατολής είναι απλώς θέμα χρόνου.

Πρέπει να επισημάνουμε από την αρχή, ότι το άνοιγμα προς τις χώρες της ΕΟΚ ήταν επιβεβλημένο από τον Γκορμπατσώφ. Η χώρα του υστερούσε τρομερά έναντι της Ευρώπης και Αμερικής σε θέματα τεχνολογίας, πληροφορικής, πυρηνικής σύντηξης, μικροηλεκτρονικής, ρομποτοποιημένης βιομηχανικής παραγωγής, οργανώσεως του νέου κατακερματισμένου καταμερισμού εργασίας. Η καθυστερημένη ανάπτυξη της Σ.Ε. σε θέματα τεχνολογίας και Know-How (μάθε πως), δεν της επέτρεπαν να ανταγωνισθεί σ' επιστημονικό επίπεδο τις άλλες καπιταλιστικές υπερ-δυνάμεις. Παράλληλα η μη άριστα σχεδιοποιημένη μεταφορά κεφαλαίων από τον ένα τομέα βαριάς βιομηχανικής παραγωγής στον άλλο, εμπόδιζε τη σωστή κατανομή πρώτων υλών και της αντίστοιχης τεχνογνωσίας, μην επιτρέποντας έτσι την αύξηση των ρυθμών ανάπτυξης της παραγωγής, υποβιβάζοντας κατά πολύ τη δυναμικότητα της σοβιετικής βιομηχανίας.

Η Ευρώπη «γυμνή» και απροστάτευτη...

Η στενόμυαλη εφαρμογή στον τομέα της οικονομίας του μαρξισμού, μαζί με την βραδυκίνητη ολοκλήρωση των οικονομικών πλάνων παραγωγής, καθιστούσε ανίκανη τη σοβιετική οικονομία στο να μπορέσει να αναπτυχθεί με βάση τους νόμους κεφαλαιοκρατικής συσσωρεύσεως. Την ίδια ώρα η Δύση περνούσε στη νέα γεννιά υπολογιστών και μικρο-τσιπς.

Πρέπει να ομολογήσουμε σ' αυτό το σημείο ότι η άμβλυνση των διαφορών των κρατών Ανατολής-Δύσεως είχε αρχίσει πιο μπροστά απ' την εμφάνιση του Γκορμπατσώφ στο διεθνές πολιτικό στερέωμα.

Η Ουγγαρία εδώ και χρόνια εφαρμόζει ένα πρόγραμμα «ιδιωτικού οικογενειακού καπιταλισμού», η Βουλγαρία βρίσκεται στα βήματα της Ουγγαρίας, η Πολωνία παρακαλάει τον Ρήγκαν να

μπει στο Δ.Ν.Τ. (Διεθνές Νομισματικό Ταμείο).

Η Διεθνής Τράπεζα είχε στενή οικονομική συνεργασία με πάρα πολλές χώρες του «υπαρκτού σοσιαλισμού»...

Ο Γκορμπατσώφ είχε την εξυπνάδα, το τόλμημα το «θράσος» αν θέλετε, να βγάλει τη Σ.Ε. αλλά και ολόκληρο το μαρξιστικό στρατόπεδο απ' τη «σοσιαλιστική» οικονομία και να την πάει στο δυτικό, προκειμένου να σώσει πριν να είναι αργά τη σοβιετική οικονομία. Η ΕΟΚ από τη μεριά της δικαιώνεται ύστερα από δεκαετίες στα μάτια των σκληρών κομμουνιστών της Δ. Ευρώπης και το κυριώτερο μπορεί επιτέλους να συμμετάσχει στο μοίρασμα των πλουτοπαραγωγικών πηγών της Αν. Ευρώπης, εκμεταλλευόμενη παράλληλα την τεράστια αγορά καταναλωτικών αγαθών που ανοίγεται μπροστά της. Ασφαλώς οι δυτικές πολυεθνικές θα βοηθήσουν με πολύ χαρά τη Σ.Ε. να ξεπεράσει τις τωρινές οικονομικές της δυσκολίες, αρκεί βέβαια και η Σ.Ε. της περεστρόϊκα του κ. Γκορμπατσώφ να δείξει απ' τη μεριά της την ίδια θέληση και συνεργασία...

Πάντως η αύξηση της οργανικής συνθέσεως του κεφαλαίου στην περίπτωση που θα γίνει με βάση την τεχνογνωσία της Δύσεως, θα δημιουργήσει αργότερα πολλές υποχρεώσεις στη Σ.Ε., που δεν γνωρίζουμε πως θα τις εξοφλήσει. Εκτός απ' τη συνεργασία σε θέματα τεχνολογίας - εμπορίου - οικονομίας, εκείνο που θα θελήσει να «εξάγει» η ΕΟΚ είναι το «πολιτικό και ηθικό μάρκετιγκ». Τα «πεινασμένα μυαλά» των Ανατολικοευρωπαίων σε θέματα «ελευθερίας», «δικαιοσύνης», «πρωτοβουλίας», φοβάμαι πως θα είναι ένα πολύ γόνιμο έδαφος για την αντι-φυσική και αντι-ιεραρχικά ισοπεδωτική «πολιτική κουλτούρα» των δυτικοευρωπαϊκών κυβερνήσεων. Δηλαδή μπορεί να μας παρουσιασθεί το εκπληκτικό εκείνο φαινόμενο, στην Αν. Ευρώπη να εχουμε κράτη με κομμουνιστικό πολιτικό καθεστώς και με κοινωνικές και οικονομικές δομές ημι-καπιταλιστικής μορφής. Αυτή η διαλεκτική αντίφαση ίσως μακροπρόθεσμα να υπερ-νικήσει την «ολική» πολιτική φυσιογνωμία του κράτους. Ένα μεγάλο μειονέκτημα της ΚΟΜΕΚΟΝ είναι η ανυπαρξία κοινής εσωτερικής αγοράς ανάμεσα στα κράτη-μέλη της. Οι εθνικές οικονομίες της ΚΟΜΕΚΟΝ παρουσιάζουν τεράστιες διαφορές μεταξύ τους, δεν υπάρχει κοινή οικονομική συνεργασία στα κυριώτερα οικονομικά αναπτυξιακά προγράμματα, παρατηρείται ένας οικονομικός «σωβινισμός» στις παραγωγικές δραστηριότητες των κρατών-μελών της. Πάντως στη συνεδρίαση της ΚΟΜΕΚΟΝ στην Αν. Γερμανία αυτά τ' αρνητικά χαρακτηριστικά τα σχολίασε δυσμενώς και ο Γκορμπατσώφ τονίζοντας ότι: **«έχουμε μπει σε μία νέα κρίσιμη φάση της ιστορίας. Αν δεν μπορέσουμε ν' αναδιοργανώσουμε τις εθνικές μας οικονομίες δεν θα μπορέσουμε ν' ανταποκριθούμε στις απαιτήσεις των καιρών, δεν θα μπορέσουμε**

Της Β. Χρυσικάκη από την «Καθημερινή»

Τα δυό «νόθα» παιδιά της Ευρώπης. Η ΕΟΚ και η ΚΟΜΕΚΟΝ

να ξεφύγουμε απ' το οικονομικό άνοιγμα των καπιταλιστικών χωρών».

Αυτό επίσης είναι και το οικονομικό μήνυμα του Γκορμπατσώφ τόσο προς τις ολομέλειες του ΚΚΣΕ, όσο και στις επίσημες επισκέψεις του προς τις άλλες κομμουνιστικές χώρες.

Τα πράγματα θα αρχίσουν να φαίνονται πιο ξεκάθαρα όταν την προεδρία της ΕΟΚ θ' αναλάβει η Ελλάδα. Και αυτό γιατί την ίδια περίοδο την προεδρία της ΚΟΜΕΚΟΝ θα την έχει η γειτονική σας Βουλγαρία. Δεν αποκλείεται η ΚΟΜΕΚΟΝ να στείλει καμμιά επίσημη αντιπροσωπεία στην Ελλάδα, για να επικυρώσει την πρώτη ίσως εμπορική-οικονομική συνεργασία μεταξύ των δύο συνασπισμών. Η ΕΟΚ σε πρώτη φάση θα προσφέρει σε προσιτές τιμές τα βιομηχανικά της προϊόντα και η ΚΟΜΕΚΟΝ την τεράστια αγορά της. Αν θέλαμε να εξάγουμε ένα τελικό συμπέρασμα, αυτό είναι ότι βρισκόμαστε στην πρώτη οικονομική ομοιογενοποίηση της Ευρώπης. Αυτή η μονοζωνική οικονομία ίσως σταθεί πολύτιμος σύμμαχος στις «παρεκτροπές» της οικονομικής ενοποιήσεως του 1992 για την ΕΟΚ. Φανερώνει όμως και την επικαιρότητα της σκέψεως του μεγάλου σας προγόνου Ηράκλειτου που έλεγε: «τα πάντα ρει»[1] Οι Εθνικές δυνάμεις της Ευρώπης θα καλεστούν να αναμετρηθούν και πάλι με τον «αέναο λόγο» της ιστορίας.

Φρανθίσκο Χ. Ντε Κάστρο
Υφηγητής Πολιτικής Οικονομίας
στο Πανεπιστήμιο Οικον. Επιστημών
της Μαδρίτης

---

1. Στο χειρόγραφο ελληνικά

ΠΛΑΤΩΝ ΦΥΛΑΞ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

(ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ)

H. GÜNTHER

Σπάνιες φορές οι καθηγητές της φιλοσοφίας εκτίμησαν την πλατωνική σκέψη αναφορικά με τη κληρονομικότητα και την επιλογή· αντίθετα πολλοί από αυτούς είναι πολύ ή λίγο σύμφωνοι με τη σοφιστική άποψη της διδασκαλίας και της μάθησης της αρετής.

Δύο χιλιάδες χρόνια μετά τον Πλάτωνα υπήρξαν πολλοί αυτοί που πίστεψαν ότι η ανθρωπότητα θα μπορούσε να τελειοποιηθεί με την εκπαίδευση.

Αυτή η ψευδαίσθηση εμφανίζεται παράλληλα με την επαγγελματική δεισιδαιμονία πολλών διδασκαλιών· πρόκειται για μια αυταπάτη που συνδέεται με την πιο ευγενική ύπαρξη του διδασκάλου, μια αυταπάτη που δεν μπόρεσε να επηρεάσει δασκάλους της ακτινοβολίας ενός Πλάτωνα, ενός Κάντ και ενός Σοπενχάουερ.

Ενός Windelband επεσήμανε ότι ο Πλάτωνας πρός το τέλος της ζωής του δεν επιθυμούσε τίποτα περισσότερο για το λαό του πέρα από την μετατροπή των Ελλήνων σε ειρηνικούς αγρότες.

Ο Windelband παραπονείται ότι από την Πλατωνική πολιτεία λείπει η διεύθυνση για μια πραγματικά ανώτερη εκπαίδευση.

Όμως ο Πλάτωνας προς το τέλος της ζωής του είχε γίνει λιγότερο φιλόσοφος και περισσότερο σοφός.

Κάτι παρόμοιο συμβαίνει και την εποχή του σοφιστικού ιλουμινισμού όταν το γεγονός της αυξημένης «εκπαίδευσης», της δημόσιας εκπαίδευσης που προκαλούσε την αύξηση των λιγότερο άξιων κληρονομικών διατάξεων μέσα στο λαό, παρουσιαζόταν σαν μια τεράστια πρόοδος...

Σύμφωνα με τη γνώμη μας οι πρώτοι από τους ερμηνευτές του Πλατωνικού δόγματος που συνέλεξαν την εκπαιδευτική ύπαρξη της Πλατωνικής σκέψης ήσαν ο Constantin Ritter με το βιβλίο του «Πλάτωνας» (2) και ο Andreae με την έκδοση της «Πολιτείας» (1925).

Ο Andreae έγραφε:

«Το νόημα του αίματος, η φυλετική καθαρότητα που υπάρχουν μέσα στην Πλατωνική Πολιτεία, δεν αναγνωρίζονται. Πολύ ευχάριστα φαντάζονται τον Πλάτωνα σαν ένα φανατικό παιδαγωγό που περιμέ-

νει από την εκπαίδευση κάθε προκοπή. ...ότι υπήρξε πραγματογνώμονας στο πρόβλημα αυτό, περισσότερο μάλιστα από όλους σχεδόν τους σημερινούς πρακτικούς και θεωρητικούς, το αποδεικνύει ξεκάθαρα το γεγονός ότι εξετάζει την εκπαίδευση και το φυλετικό πρόβλημα σε δύο ξεχωριστά σχέδια του Κράτους.

* * *

Φτάσαμε στο τέλος της μελέτης μας και ανακεφαλαιώνουμε χωρίς το φόβο ότι θα εκφραστούμε με όρους σύγχρονους παρά πλατωνικούς, το πρόβλημα της επιλογής από την μια μεριά, στο πρόβλημα της εκπαίδευσης από την άλλη καθώς και στην αμοιβαία συσχέτισή τους.

Μέσα από την επιλογή, δηλαδή μέσα από την εκλογή των καλύτερων (από κληρονομική άποψη) κάθε γένους σχηματίζεται ο πυρήνας ενός λαού που φέρνει μέσα του μια ανώτερη κληρονομικότητα.

Όμως μια παρόμοια επιλογή δεν δημιουργεί από μόνη της το αγαθό Κράτος. Είναι αναγκαία η επέμβαση της εκπαίδευσης.

Η ίδια η εκπαίδευση θεωρείται απαραίτητη από σύγχρονα δόγματα της ευγονικής. Δηλώνουμε ξεκάθαρα κάτι τέτοιο για να μην υπάρξουν παρεξηγήσεις και υπονοούμενα. Ποιά είναι όμως η αποστολή της εκπαίδευσης;

Κύρια πρέπει να δώσει στους προικισμένους από ανώτερα κληρονομικά χαρίσματα και περασμένους από το κόσκινο της επιλογής ανθρώπους μια κατεύθυνση που είναι για το συμφέρον του συνόλου, του λαού και του Κράτους.

Η επιλογή από μόνη της δεν είναι αρκετή για να δημιουργήσει το αγαθό κράτος, επειδή «ο άνθρωπος δεν αποτελείται από έμφυτα χαρίσματα αλλά και αποκτούμενα» όπως είπε ο Γκαίτε (3) που παρ' όλα αυτά είχε ρίξει περισσότερο βάρος σε κληρονομικούς έμφυτους παράγοντες.

Ποτέ εκπαίδευση και επιλογή δεν συνδέθηκαν μεταξύ τους με ομορφότερο και θρησκευτικότερο τρόπο.

Ακόμα και για τους φορείς των καλύτερων κληρονομικών διατάξεων μέσα σ' ένα λαό, υπάρχει η ανάγκη μιας πειθαρχίας και μιας συμπεριφοράς, η αποδοχή ενός παραδοσιακού κανόνα της θεώρησης ενός φυσικού και πνευματικού επιφανούς υποδείγματος, ενός υποδείγματος που δημιουργήθηκε από την ιστορία και από τους ισχύοντας νόμους της φύσεως.

Παρόμοια εκπαίδευση χρησιμεύει από μόνη της στην επιλογή των ευγενών από τους μη ευγενείς όπως άλλωστε ο πολιτισμός μας ολόκληρος έχει χρέος να αυξήσει τους φορείς της ανώτερης κληρονομικότητας.

Η εκπαίδευση και η επιλογή δεμένες στενότατα, αλληλοεπηρεασμένες και υποταγμένες στο πρότυπο του τέλειου ανθρώπου αποτελούν τον πυρήνα του πλατωνικού πολιτικού Δόγματος...

Όπως και να έχει το θέμα αγαθό κράτος μπορεί να ονομαστεί μόνο εκείνο που μη αρκούμενο να είναι απλά φύλακας των συνόρων, των νόμων, των θεσμών και της ευτυχίας θα είναι παράλληλα Φύλακας και δημιουργός της άξιας ζωής.

---

(1) Jonas, Schillerbriefe Bdd VII N. 2042
(2) Bd II 1923 S 613 ff
(3) Goethe: maximen und Reflexionen

ΠΕΡΕΣΤΡΟΪΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΧΑΟΣ ΤΗΣ ΑΝ. ΕΥΡΩΠΗΣ

Πολλοί σήμερα μακαρίζουν το Θεό επειδή έστειλε τον κ. Γκορμπατσώφ να σώσει την ειρήνη και να προωθήσει το σοσιαλισμό, δίνοντάς του πια ένα ανθρώπινο προσωπείο πέρα απ' τα γκούλαγκ, τα κάτεργα, ψυχιατρεία και τις εισβολές των σοβιετικών αρμάτων.

Οι περισσότεροι απ' αυτούς νομίζουν ότι ο **νέος τσάρος** κ. Γκορμπατσώφ εκλέχτηκε τυχαία ή αλλοιώς χωρίς σκοπιμότητα στη θέση του Γ.Γ. του ΚΚΣΕ. Τα πράγματα όμως στην πραγματικότητα δεν είναι καθόλου έτσι. Σε προηγούμενο άρθρο είδαμε τη νέα εισβολή του Σιωνισμού στη Σ.Ε. Σ' αυτό θα εξετάσουμε την «περεστρόϊκα» κάτω από το πρίσμα της οικονομίας.

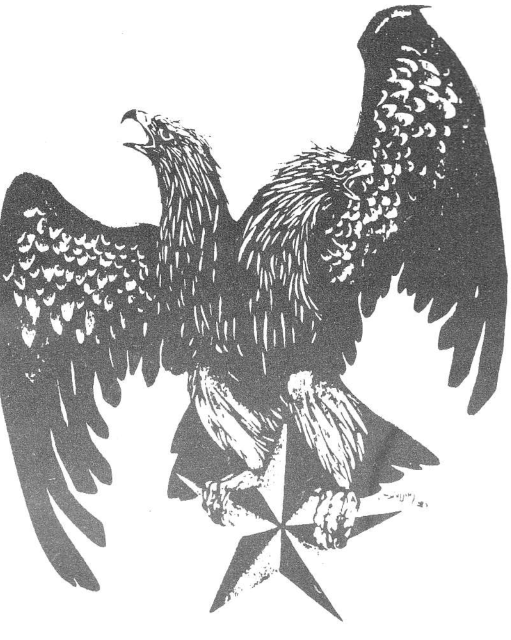
Η οικονομία σήμερα στη Σ.Ε. και σ' όλη την Αν. Ευρώπη πάει απ' το κακό στο χειρότερο. Η παρασιτική κομματική γραφειοκρατία εμποδίζει με τις μεθόδους που ακολουθεί, με τον τρόπο που εργάζεται την οικονομική ανάπτυξη.

Ας ρίξουμε πρώτα μια ματιά στο σημερινό οικονομικό επίπεδο στις χώρες του «παραπετάσματος». Τα περισσότερα απ' τα στοιχεία που παραθέτω προέρχονται απ' το Ινστιτούτο Διεθνούς Συγκριτικής Οικονομικής της Βιέννης (WIIW). Στη Σ.Ε. το εθνικό εισόδημα αυξήθηκε κατά 2,4% ενώ στο πλάνο είχε υπολογισθεί για 4.1%. Όλοι οι σχεδιαζόμενοι τομείς της σοβιετικής οικονομίας, πλην αυτού των υπηρεσιών, παρουσιάζουν προβλήματα.

Η βιομηχανική ανάπτυξη 6% δεν θεωρείται ικανοποιητική, η ελαφρά βιομηχανία παρουσιάζει στασιμότητα. Στην Τσε-

Τό «Νιου Λουκ» των Μοσχοβιτών Ροκάδων

χοσλοβακία το ΑΕΠ αυξήθηκε κατά 2%. Αυτή η αύξηση θεωρείται ότι είναι απ' τις χαμηλότερες των τελευταίων ετών.

Στην Ουγγαρία οι μισθοί στη βιομηχανία αυξήθηκαν κατά 6,6% αλλά οι λιανικές τιμές κατά 1,4%-1,9%. Οι εξαγωγές σε σκληρά νομίσματα αυξήθηκαν κατά 4,8% και οι εισαγωγές κατά 5,2%, το δε έλλειμμα έφτασε τα 379 εκατ. δολλάρια.

Στη Βουλγαρία τα ίδια. Για να αντιμετωπίσουν αυτά τα προβλήματα κόμμα και κυβέρνηση πέρασε τη σοσιαλιστική-κοινωνική ιδιοκτησία στις εργατικές κολλεκτίβες και προωθεί τη μεταρρύθμιση του τραπεζικού συστήματος.

Στην Αν. Γερμανία το ΑΕΠ ήταν 3% δηλ. παρουσίασε τη μικρότερη αύξηση απ' το 1982. Οι επενδύσεις αυξήθηκαν αλλά το εξωτερικό εμπόριο παρουσίασε σημαντική κάμψη.

Γενικά τώρα παρατηρούμε ότι οι εξαγωγές της ΚΟΜΕΚΟΝ στις χώρες του ΟΟΣΑ μειώθηκαν κατά 5%. Το έλλειμμα του εμπορικού ισοζυγίου της Δύσης με την Ανατολή έφθασε το 0,4 δις δολλάρια. Η αγροτική παραγωγή βελτιώθηκε μόνο στην Τσεχοσλοβακία και Αν. Γερμανία. Στη Βουλγαρία η επενδυτική δραστηριότητα ήταν αρνητική ενώ στις υπόλοιπες χώρες μεταξύ 1-3%.

Ίσως να κούρασα με τα στοιχεία που παρέθεσα, αλλά ήταν κάτι το αναγκαίο.

Βλέπουμε λοιπόν ότι κάτι έπρεπε να γίνει για να στρώσουν τα πράγματα στις Ανατολικές οικονομίες. Και αφού φυσικά ηγεμονικό ρόλο στην Αν. Ευρώπη παίζει η ΕΣΣΔ, από εκεί έπρεπε ν' αρχίσει η μεταρρύθμιση.

Ο Γκορμπατσώφ θέλοντας να φιλελευθεροποιήσει την αγορά χρειάζεται οπωσδήποτε την περεστρόϊκα. Φιλελευθεροποίηση σημαίνει ιδιωτική πρωτοβουλία. Πώς να έχει κάποιος στη Σ.Ε. πρωτοβουλία όταν φοβάται να πει τ' όνομά του, μη θεωρηθεί αντισοβιετική ενέργεια!

Αυτό φυσικά οι κομμουνιστές, προπαντός οι δικοί μας ούτε το βλέπουνε. Γι' αυτούς συνεχίζουμε τον δρόμο που άνοιξε ο Οκτώβρης.

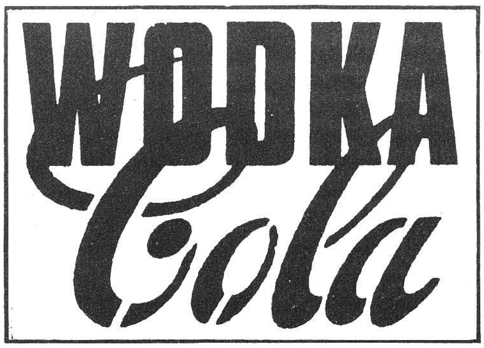
Ο δρόμος του Οκτώβρη όμως έχει κλείσει οριστικά και αμετάκλητα.

Έτσι σαν επόμενο βήμα προχωρήσαμε στην συμφωνία για τους πυρηνικούς πυραύλους. Η Σ.Ε. μην μπορώντας ν' ακολουθήσει στα πυραυλικά συστήματα τις Η.Π.Α. πέταξε αυτό το φρούτο που λέγεται αφοπλισμός. Η Δύση μέσω των ηλιθίων κυβερνήσεων που έχει, μέσα απ' τις μαζοποιημένες κοινωνίες που μας έχουν ρίξει, ο ευδαιμονισμός, η disco και ο ναός της

δημοκρατίας το super-market συν την πέμπτη φάλαγγα των κομμουνιστικών κομμάτων ενέδωσε. Ο δε Στράους, το καμάρι των Ευρωπαίων εθνικοφρόνων (sic) δήλωσε ότι το μόνο που βλέπει στη Σ.Ε. είναι μια καινούργια αγορά 300 εκατομμυρίων. Τα καπιταλιστικά μάτια του Στράους μόνο αυτό βλέπουν. Κάποια μέρα εμείς οι εθνικιστές-επαναστάτες θα του τα βγάλουμε και αυτού και των ομοίων του.

Ο Γκορμπατσώφ πανέξυπνος άνθρωπος, γνωρίζοντας τη «μαλάκιση» που έχουν φέρει στους δυτικοευρωπαίους οι «δημοκρατικές» κυβερνήσεις, ξέρει ότι με το χαμόγελο μπορεί να πετύχει πολύ πιο πολλά απ' ότι με τα άρματα.

Είναι άλλωστε πολύ νέος, καθόλου δογματικός σ' αντίθεση με τα παλαιολιθικά μυαλά των προκατόχων του. Εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές δεν πιστεύουμε σε Ανατολική-Δυτική Ευρώπη. **Για εμάς η Ευρώπη είναι μία και αδιαίρετη.**

Ο Γκορμπατσώφ σήμερα ενσαρκώνει μια απειλή που τ' αποτελέσματά της θα φανούν στο μέλλον.

Η Περεστρόϊκα δημιουργήθηκε για καθαρά οικονομικούς λόγους. Η οικονομική σύγκλιση στο μέλλον καπιταλισμού σοσιαλισμού είναι δεδομένη. Από που πηγάζουν και οι δυο ιδεολογίες σ' εμάς τους εθνικιστές επαναστάτες είναι γνωστό... Γι' αυτό το λόγο το μανιφέστο των ευρωπαϊκών λαών θα πρέπει να έχει ως επικεφαλίδα!

ΟΥΤΕ ΗΠΑ - ΟΥΤΕ ΕΣΣΔ
ΟΥΤΕ ΜΑΡΞ - ΟΥΤΕ ΣΜΙΘ

Νικήτας Βάλβης

ΦΙΛΕ - ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΗ:

ΤΑ 12 ΠΡΩΤΑ ΤΕΥΧΗ
ΤΑ ΕΧΕΙΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΟΥ.
Ο ΠΡΩΤΟΣ ΤΟΜΟΣ
ΤΟΥ ΑΝΤΙΔΟΤΟΥ
ΗΔΗ ΕΧΕΙ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕΙ.

ΕΑΝ ΘΕΛΕΙΣ
ΕΛΑ ΣΕ ΕΠΑΦΗ ΜΑΖΙ ΜΑΣ.

Ο ΕΘΝΙΚΙΣΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟ

Δεν υπήρχε κοινωνία, δεν υπήρχε εποχή, που να μην είχε το επαναστατικό της υποκείμενο. Ο εργάτης, ο αγρότης, η γυναίκα (μερικά), ο οικολόγος (σε περιορισμένη κλίμακα έως σήμερα), ο νεολαίος, ο φοιτητής, αμφισβήτησαν ή αμφισβητούν μία ολόκληρη τάξη πραγμάτων.

Άλλα επαναστατικά υποκείμενα έχουν βάση ταξική (υλική), κι άλλα «ιδεαλιστική» αμεσότερα πολιτική.

Τι είναι όμως το επαναστατικό υποκείμενο; **Είναι ένα κομμάτι της κοινωνίας (σε συλλογικό επίπεδο), ή ένα «μέλος» της κοινωνίας σ' ατομικό, που σε μια συγκεκριμένη ιστορικοκοινωνική περίοδο, μπαίνει επικεφαλής της επαναστατικής θελήσεως μιας πολιτικής ομάδος.** Είναι εκείνο το «κοινωνικό μόριο» που προσπαθεί ν' ανατρέψει το «τέλος της ιστορίας» του Χέγγελ.

Το μεγάλο πρόβλημα που αντιμετώπισαν και αντιμετωπίζουν τα επαναστατικά υποκείμενα σήμερα, είναι ότι δεν μπόρεσαν μετά το Β΄Π.Π. να γίνουν ποτέ πλειοψηφικά στις χώρες της Δ. Ευρώπης.

Ήταν πάντοτε μειοψηφικά, εγκλωβισμένα στον παραδοσιακό χώρο της αριστεράς, ανίκανα να εκφράσουν τις αγωνίες τους πόθους της συνολικής κοινωνίας. Η δικαιολογία που έβρισκαν γι' αυτή τους την αποτυχία είναι γνωστή. Το σύστημα χρησιμοποίησε βία, ο λαός δεν είναι αρκετά ώριμος. (η πιο φτηνή απ' όλες τις δικαιολογίες), ορισμένοι σύντροφοι δείλιασαν, και συνεχίζουν οι δικαιολογίες στο ίδιο ύφος.

Η πραγματική αιτία όμως βρίσκεται αλλού. Όλα αυτά τα επαναστατικά υποκείμενα ήταν ταξικά, εξέφραζαν λίγες συγκεκριμένες απομονωμένες ομάδες. Φυσικό επακόλουθο λοιπόν να ήντουσαν μειοψηφία.

Στο σημείο αυτό εγώ θα σταθώ στο μόνο πολιτικό επαναστατικό υποκείμενο που μπορεί να γίνει πλειοψηφία και μάλιστα συντριπτική: τον εθνικιστή.

Επειδή το εθνικιστικό κίνημα είναι αταξικό ή αν θέλετε διαταξικό, ο εθνικιστής δεν έχει εκείνες τις πολιτικές δεσμεύσεις που έχει ένας κομμουνιστής ή ένας φιλελεύθερος. Ο πολιτικός του λόγος μπορεί να διατρέξει όλο το πολιτικό φάσμα της κοινωνίας. Τα «τείχη» της δεξιάς και της αριστεράς δεν έχουν γι' αυτόν απολύτως κανένα νόημα.

Για να δράσει ένα επαναστατικό υποκείμενο, πρέπει να υπάρχουν ή να υπάρξουν στο άμεσο μέλλον, επαναστατικές συνθήκες στην κοινωνία, προβλήματα που να εγείρουν την ορμή των μαζών. Για να δούμε αν βρίσκονται σήμερα στις χώρες μας τέτοια προβλήματα και φαινόμενα.

Η κρίση των κρατών μας (Δ. Ευρώπη-ΕΟΚ) είναι οξυμένη. Τα τρία μεγαθήρια (πολιτικά και οικονομικά) της ηπείρου μας, η Αγγλία-Γερμανία-Γαλλία, έχουν σήμερα μόλις το 20% της παγκόσμιας βιομηχανικής παραγωγής, κι οι συνολι-

κές τους επενδύσεις στο εξωτερικό ως ποσοστό στο σύνολό του εθνικού τους εισοδήματος, πέφτουν συνεχώς. Τι θέλω να πω μ' αυτά τα στοιχεία; Ότι η οικονομική δύναμη της Δ. Ευρώπης στο σύνολο της «παγκόσμιας οικονομίας» μειώνεται παρά τις απελπισμένες προσπάθειες της ΕΟΚ. Για να ξεπεραστούν αυτά τα μεγάλα για την ανάπτυξη του καπιταλισμού προβλήματα καθώς και για την πολιτική ηγεμονία της μεγαλοαστικής τάξεως, επιχειρείτε η ενοποίηση της Κοινής Αγοράς το περίφημο 1992.

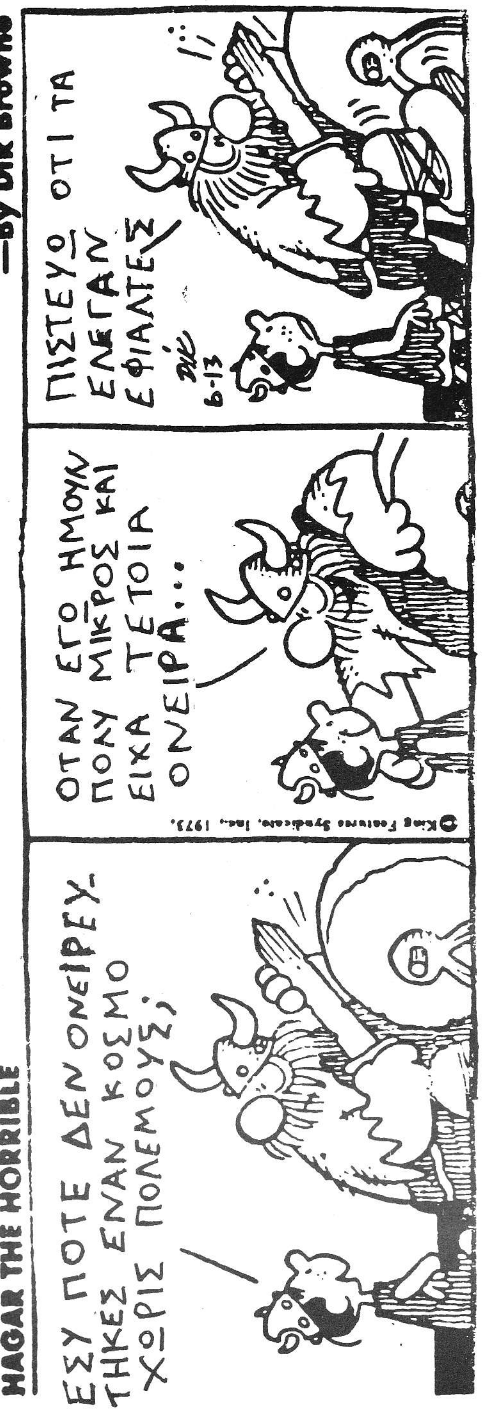
Τα προβλήματα τώρα που γεννιούνται με την οικονομική υποβάθμιση της Δ. Ευρώπης κι έχουν άμεση σχέση με τον εθνικιστή - επαναστατικό υποκείμενο είναι τα εξής:

α) Λόγω του ότι η καπιταλιστική τάξη δεν έχει καμία διάθεση να μειώσει τα ποσοστά του κέρδους της, θ' αναγκασθεί να «κτυπήσει» μισθολογικά την εργατική τάξη τους εργαζόμενους, να μειώσει το ρόλο του κράτους-πρόνοια, να «πειθαρχήσει» μεγάλα κοινωνικά στρώματα. Όλη αυτή η σύγκρουση, σε ταξικό επίπεδο, θα «επαναστατήσει» τεράστιες μάζες εργαζομένων. Σκοπός του εθνικιστή-επαναστατικού υποκείμενου είναι να εκμεταλλευτεί την κοινωνική αναταραχή, να την ενσωματώσει στο πολιτικό του άρμα.

β) Ο καπιταλισμός χάνει την φερεγγυότητά του ως πολιτικό σύστημα. Η θεωρία των «αυτορρυθμιζόμενων» κρίσεων του συστήματος πάει στα σκουπίδια. Νέα μοντέλα ανάπτυξης, παραγωγής, οργανώσεως και σχέσεων βγαίνουν στην επιφάνεια. Σκοπός μας είναι να περάσουμε τις δικές μας προτάσεις, λύσεις, μέτρα, που να αντικαθιστούν «ομαλά» τα προηγούμενα.

γ) Η αναταραχή που θα φέρουν οι ανακατατάξεις αυτές στους κόλπους της άρχουσας τάξεως στην Ευρώπη θα είναι μεγάλη. Η «επιπολαιότητα» με την οποία αντιμετωπίζουν έως σήμερα τα όποια προβλήματα οι καπιταλιστές στην Ευρώπη είναι τραγική.

Αλλού προσπαθούν ν' αμυνθούν κι αλλού «τρώνε» τα κτυπήματα. Η ιστορία

είναι διαφωτιστική. Μετά τον πόλεμο και τη σοβιετοποίηση της μισής Ευρώπης, οι καπιταλιστές στάθηκαν ανίκανοι να ελέγξουν τις πολιτικές καταστάσεις. Έριξαν το βάρος τους στην Ευρώπη και την Κορέα, η επανάστασις έγινε στην Κούβα, στο υπογάστριο των ΗΠΑ. Έριξαν το βάρος τους μετά απ' αυτό στη Λατινική Αμερική, ο Τσε Γκεβάρα πέφτει πολεμώντας, το Βιετνάμ κι η Καμπότζη «εκδικήθηκαν». Πριν συνέλθουν κι απ' αυτό, η Πορτογαλία και οι αποικίες της, η Μοζαμβίκη κι η Αγγόλα τους «αποτελείωσαν».

Με λίγα λόγια δε θα μπορέσουν να περιορίσουν τις φυγόκεντρες δυνάμεις που θα πεταχτούν μέσα απ' το κουτί της Πανδώρας.

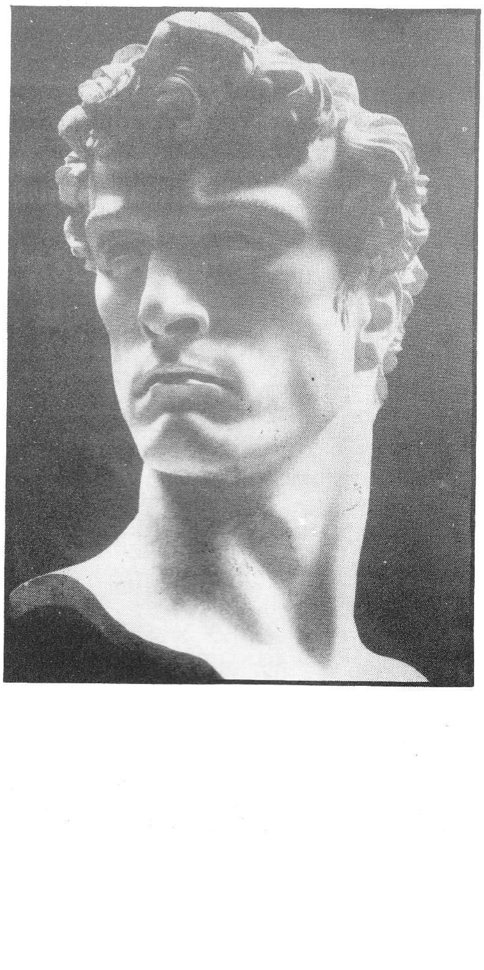
Εως σήμερα η κρίση του καπιταλισμού παρουσιαζόταν σ' εθνικό επίπεδο. Μετά το 1992 όμως η κρίση αυτή θα είναι **πανεοκική.** Μέσα σ' αυτές τις καταστάσεις θα δοκιμαστεί το εθνικιστικό πολιτικό επαναστατικό υποκείμενο.

Οι ρεφορμιστές της «εθνικής» δεξιάς αντί να κοιτάξουν πως να βάλουν **την επανάσταση στο δρόμο της ιστορίας,** αγωνίζονται να συνδιαχειριστούν την εξουσία μαζί με το κυρίαρχο σύστημα, να γίνουν έμμισθοι υπάλληλοι του κεφαλαιοκρατικού συστήματος. Ο εθνικιστής - επαναστατικό υποκείμενο μπαίνει σε όλους τους μαζικούς κοινωνικούς χώρους, φορέας της μεταρρυθμιστικής θελήσεως της κοινωνίας.

Στο πανεπιστήμιο πρόσβαση στη γνώση. Αγώνα δηλ. για μεταπτυχιακά. Αυτό όμως μπορεί ν' αποδειχθεί μπούμεραγκ διότι κατ' αυτό τον τρόπο, κι έτσι γίνεται, η άρχουσα τάξη στην Ελλάδα θα στρατολογεί τους «υπηρέτες» της τα διευθυντικά της στελέχη, τους τεχνοκράτες της.

Όχι στην εντατικοποίηση των σπουδών. Ένα κατ' εξοχήν επαναστατικό εθνικιστικό αίτημα. Η τεχνολογική επανάσταση σήμερα (ρομποτική, πλήρη αυτοματοποίηση γραφείου κι εργοστασίων), χρειάζεται και τις αντίστοιχες επιστημονικές γνώσεις. Αν στο εργοστάσιο δηλ. έχουμε εντατικοποίηση εργασίας, στο φοιτητικό «εργοστάσιο» θα έχουμε εντατικοποίηση σπουδών, για να καλυφθούν απ' τους καπιταλιστές οι σύγχρονες ανάγκες τους. Καταφέρνοντας να σπάσουμε αυτή τη «ροή» στο επίπεδο του πανεπιστημίου χαλάμε τη «σωστή» λειτουργικότητα των επιχειρήσεων.

Στους εργασιακούς χώρους αγώνας

για 35 ώρες εργασίας. Μισθολογική κάλυψη του πληθωρισμού, κατάργηση της «μαύρης» δουλειάς κι υποαπασχόλησης. Αύξηση κοινωνικών επιδομάτων.

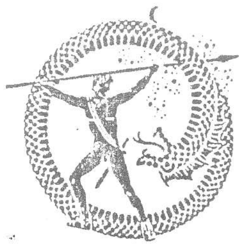
Το κυριώτερο όμως απ' όλα είναι η καθιέρωση της **πολιτικής απεργίας.** Απεργία για καθαρά πολιτικούς κι όχι οικονομικούς λόγους, θα δείξει ότι το σύστημα αμφισβητείται, πάλι για κατάργηση ή «εκσυγχρονισμό» των πολιτικών θεσμών, πάλη για την «εθνικιστικοποίηση» της κοινωνικοπολιτικής ζωής.

Ο εθνικιστής επαναστατικό υποκείμενο σ' όλα αυτά μπαίνει επικεφαλής των λαϊκών διεκδικήσεων καθορίζει την πορεία του κινήματός μας.

Το 1992 θα είναι μόνο μια στιγμιαία ανάσα του συστήματος πριν απ' το «μπαμ».

Η τελευταία προσπάθεια του «ετοιμοθάνατου» καπιταλισμού να κρατηθεί στη ζωή. Οι ρεφορμιστές, όπως πάντα, θα προσπαθήσουν να του δώσουν το φιλί της ζωής. Θα είναι ένας αγώνας όπου τα λάθη πληρώνονται. Πιστεύω όμως ότι έως τότε να έχουμε ωριμάσει πολιτικά εμείς, κι όχι ο λαός. Γιατί όπως και να το κάνουμε η «ζωή είναι ένας συνεχής αγώνας, κι αυτός που δε θέλει να πολεμήσει δεν αξίζει να ζεί».

Χρήστος Χαρίτος

Εάν οι Μεταξάς - Μουσσολίνι - Χίτλερ διάβαζαν το Αντίδοτο
Η ιστορία... θα είχε ένα ευτυχισμένο τέλος

«Ο ολοκληρωτισμός εγκαθιδρύεται με την θέληση του λαού, την ανάγκη που αισθάνεται να διοχετεύσει την πίστη του σ' ένα μεγάλο άνδρα, ο οποίος θα τον απελευθερώσει απ' τον ορθολογισμό και την τυφλή αποτελεσματικότητα και θα τον οδηγήσει σε μια τάξη πραγμάτων, όπου τα πάντα είναι Προικισμένα με νόημα».

Αντώνης Ζέρβας

ΤΟ ΑΔΙΕΞΟΔΟ ΤΟΥ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

Τα «χρυσά» χρόνια του ιμπεριαλισμού αποτελούν πλέον παρελθόν. Ο ιμπεριαλισμός στις ημέρες μας περνάει κρίση. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι δεν θα μπορέσει να την ξεπεράσει. Απλά σημαίνει ότι πρέπει να βρει «νέους δρόμους», νά κάνει ένα νέο «ποιοτικό άλμα». Ας εξετάσουμε τώρα την κρίση του ιμπεριαλισμού, ο οποίος είναι πάντα ένας, ανεξάρτητα από την μορφή του, τόσο της Σ. Ενώσεως όσο και της Αμερικής.

Τα «χρυσά» χρόνια του Σοβιετικού ιμπεριαλισμού είναι από το 1945-1975. Τριάντα χρόνια «δόξας». Σ' εκείνη την περίοδο δορυφοροποίησε τη μισή Ευρώπη και κατάφερε να «προστατέψει» ένα μεγάλο τμήμα της Αφρικής, καθώς και να ανοίξει «πληγές» στην Κ. Αμερική. Ο Σταλινισμός όμως δεν «τράβαγε» άλλο. Έφτασε στα όριά του. Οι εθνικές επαναστάσεις της Ουγγαρίας το 1956, της Τσεχοσλοβακίας το 1968, τα επεισόδια της Πολωνίας το 1980, τα ρήγματα της Αλβανίας Γιουγκοσλαβίας και Ρουμανίας, δημιούργησαν πολλά προβλήματα στο «εσωτερικό» της Σ. Ενώσεως.

Η κρίση της Σταλινικής γραφειοκρατίας συμπλήρωσε το κενό. Το χάσμα με-

ταξύ του ΚΚΣΕ και του λαού μεγάλωνε συνεχώς. Η μαύρη αγορά, ο κραιπαλισμός στη δημόσια διοίκηση, η διαφθορά στ' ανώτατα όργανα του κράτους, δημιούργησαν ένα κοινωνικό χάος στη Σ.Ε. Η άνοδος του Γκορμπατσώφ θέλει να φτιάξει έναν «κομμουνισμό με ανθρώπινο πρόσωπο». Για μας αυτό αποτελεί αναγκαστική επιλογή. Όταν η οικονομία της Σ. Ενώσεως βρίσκεται στα χάλια που βρίσκεται, τότε ασφαλώς η «ανανέωση» αποτελεί τη μόνη διέξοδο. Οι κρεμλινολόγοι είναι ανίκανοι να το καταλάβουν αυτό. Το παράδειγμα του Χρουτσώφ δέν φαίνεται να στάθηκε ικανό για να τους πείσει για τη φύση της σοβιετικής εξουσίας. Τ' ανοίγματα του Γκορμπατσώφ, μέχρι και επίσημες σχέσεις έχει τώρα με το καθοδηγητικό όργανο των καπιταλιστών της Δ. Ευρώπης, την ΕΟΚ, φανερώνουν την βαθιά κρίση του σοβιετικού ιμπεριαλισμού. Ο τελευταίος θέλει μεγάλες δόσεις «καπιταλιστικού οξυγόνου» για να συνέλθει. Κανείς πάντως δεν πρέπει να υποτιμάει τη νοημοσύνη των διαδόχων του τσάρου...

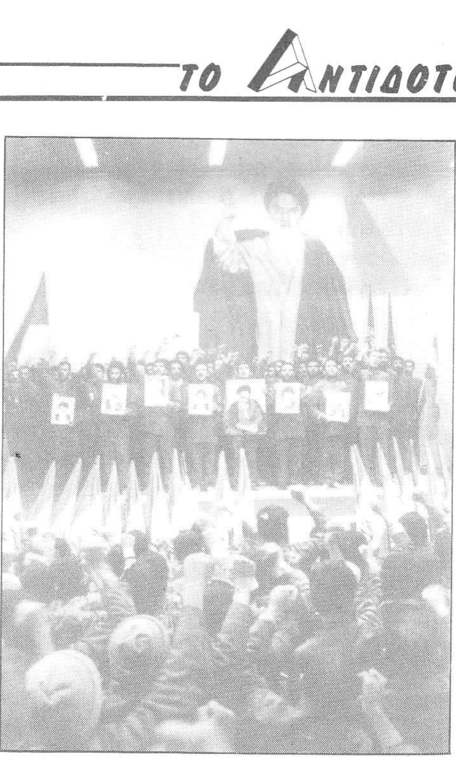
— Στην ίδια όχθη βρίσκεται και η Αμερική της οποίας η ιμπεριαλιστική πορεία ήταν κάπως ανάλογη. Αυτή επωφελήθηκε απ' τη διάλυση της βρετανικής αυτοκρατορίας και την ολοκληρωτική διάλυση της Ευρώπης μετά το Β.Π.Π. Μέσω του διεθνιστικού καπιταλισμού κατάφερε να επεκταθεί παντού. Μέσω

Ιμπεριαλισμός - Στρατοκρατία: Δύο από τις παιδικές ασθένειες του εθνικισμού

του ΝΑΤΟ, που αποτελεί όπως έλεγε ο Ντε Γκωλ το πολιτικό και στρατιωτικό ξεπούλημα της Ευρώπης στους Αμερικάνους, κατάφεραν να ελέγχουν τυχόν «κακές» διαθέσεις της Ευρώπης, και με τον νεοαποικισμό που αντικατέστησε τη «βάρβαρη» αποικιοκρατία, να ελέγχουν τις πρώτες ύλες και τα φτηνά εργατικά χέρια του τρίτου κόσμου.

– Έντονες αμφισβητήσεις ανάλογες με αυτές του Ανατολικού συνασπισμού, δεν έχουμε στη Δύση. Οι λαοί «χορτάτοι» και άριστα εκπαιδευμένοι στον αντιφασισμό, τα βρίσκουν όλα «φυσιολογικά». Οι αμερικανικές βάσεις σ' όλη την Ευρώπη μαζί με τις βορειοαμερικανικές πολυεθνικές δεν είναι κάτι το «μεμπτό». Τα πάντα «δουλεύουν σωστά» για τους Ευρωπαίους! Η οικονομική οπισθοχώρηση της Αμερικής από την

Εδώ σταματάει ο ιμπεριαλισμός

Πράγα: Αύγουστος 1968

Γερμανία την Ιαπωνία και τις άλλες Ασιατικές χώρες δημιούργησε πολλά ερωτηματικά. Δηλαδή κατά πόσο ο Αμερικανικός ιμπεριαλισμός μπορεί να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις ενός ιμπεριαλισμού...

Οι Αμερικανοί έπεσαν στα πόδια της Ιαπωνίας της χώρας που νίκησαν στον πόλεμο, για να καλυφθεί η τεράστια διαφορά στο εμπορικό τους ισοζύγιο. Ας μην ξεχνάμε βέβαια και τις Αραβικές χώρες. Εκεί υπάρχει ακόμα ένας Καντάφι, ένας Χομεϊνί, καθώς και τα πετρέλαια. Αν ξυπνήσει ο Αραβικός εθνικισμός, που η Αμερική κατάφερε να κοιμήσει μέσω Αιγύπτου και Σ. Αραβίας, τότε η **πολιτική τιμή** του πετρελαίου θ' ανέβει στα ύψη ...

Ο ιμπεριαλισμός, μ' όποια μορφή, ζητάει σήμερα επειγόντως ανοίγματα. Αλλά πού; Η παρασιτική εκμετάλλευση τόσων και τόσων λαών φαίνεται να φτάνει στο τέλος της. Βέβαια οι κομματικοί αξιωματούχοι της Ανατολής και οι καπιταλιστικοί υπηρέτες της Δύσεως θα προσπαθήσουν να στηρίξουν τον Ιμπεριαλισμό, αλλά αμφιβάλλω αν αυτό ισχύει και για τους λαούς τους...

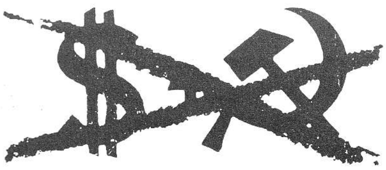

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες ο αγώνας των εθνικιστών είναι κατ' εξοχήν αντι-ιμπεριαλιστικός. Είναι αγώνας απελευθερωτικός, με την εθνική και κοινωνική σημασία της λέξεως.

Η Μόσχα και η Ουάσιγκτων αποτελούν το σημείο εκκίνησης του Ιμπεριαλισμού. Ας κάνουμε εμείς όλη την Ευρώπη το σημείο εκκίνησης του δικού μας απελευθερωτικού αγώνος. Αξίζει να ζει κάποιος ελεύθερος, έστω και αν οι Ευρωπαίοι έχουν ξεχάσει εδώ και 40 χρ. τη μυρωδιά της ελευθερίας.

Αν θέλουμε ν' ανήκουμε στο αντι-ιμπεριαλιστικό στρατόπεδο, θα πρέπει ν' ανασύρουμε απ' τη λήθη και τη λάσπη εκείνη την ιδεολογία που θα ανταποκρίνεται σ' αυτή την φάση του αγώνα. Την ιδεολογία του εθνικοσοσιαλισμού, τη μόνη αντι-ιμπεριαλιστική ιδεολογία...

Αλέξης Βούλγαρης

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΣ ΜΥΘΟΣ

Ἄν ὁ Πρῶτος Παγκόσμιος Πόλεμος ἔκανε τούς Ἀμερικανούς νά βγοῦν ἀπό τόν ἀπομονωτισμό τους καί νά δοῦν τήν αἱμοραγοῦσα τότε Εὐρώπη σάν «μπίζνα», ὁ Ἐμφύλιος Εὐρωπαϊκός Πόλεμος, ἔδωσε τήν εὐκαιρία στό Ἀμερικανικό κατεστημένο νά εἰσχωρήση σάν ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ στήν Εὐρώπη μέ τίς εὐλογίες ὅλων τῶν «ἀνθρωπιστῶν» τῆς Δύσεως.

Ὁ Η. GORRADINI μᾶς δίνει ἕναν σαφῆ ὁρισμό αὐτοῦ τοῦ Ἀμερικανικοῦ κατεστημένου: «Τό κατεστημένο εἶναι ἕνας γενικός ὅρος πού χρησιμοποιεῖται γιά νά ὑποδηλώση τούς ἰδιῶτες, πού, μέσα ἀπό τίς τράπεζες, τίς βιομηχανίες ἤ τά ἐλεύθερα ἐπαγγέλματα, διαθέτουν ΤΗΝ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ἐξουσία καί ἐπιρροή στίς Η.Π.Α., ΟΠΟΙΑΔΗΠΟΤΕ κυβέρνησις κι ἄν

εἶναι ἐγκατεστημένη στόν Λευκό Οἶκο».

Αὐτό τά κατεστημένο ἐκφράζεται μέ τά πιό ὠμά λόγια, ὅταν ὁ πρόεδρος τῆς GENERAL ELECTRIC διατυπώνει πολύ καθαρά πώς: «θά πρέπει νά ἀντιληφθοῦμε ὅτι πάνω, τόσο ἀπό τούς κοινούς, ὅσο καί τούς ἀντιθέτους στόχους τῶν ἐπιχειρήσεων καί τῆς Κυβερνήσεως, ὑπάρχει ἕνα πλατύτερο σχῆμα - μιά "σύμπτωση γνωμῶν"...».

Αὐτήν τήν «σύμπτωση γνωμῶν» πρέπει νά τήν διαπίστωσαν οἱ Εὐρωπαῖοι τό 1940-1945, ὅταν οἱ 'Αμερικανοί «μπίζνεσμαν» δέν ἐνδιαφέρονταν γιά τό ποιός πολεμᾶ καί γιατί, ἀλλά τούς ἐνδιέφερε τό χρῆμα τῶν ἐμπολέμων. Ἕνα ἁπλό παράδειγμα μᾶς τό δίδει ἡ Φόρντ ὅταν ἀπό τήν μία πλευρά τά Εὐρωπαϊκά ἐργοστάσιά της παρήγαγαν προϊόντα γιά τήν πολεμική μηχανή τῆς Γερμανίας, ἐνῶ ἀπό τήν ἄλλη τά 'Αμερικανικά καί 'Αγγλικά ἐργοστάσιά της, γιά τούς Συμμάχους.

Καί συνεχίζει ὁ πρόεδρος τῆς GENERAL ELECTRIC γιά τήν «σύμπτωση γνωμῶν»: «...ὅπου τό δημόσιο καί τό ἰδιωτικό συμφέρον συναντιῶνται, συνεργάζονται, ἀλληλεπιδροῦν καί τελικά καταλήγουν στό νά ἀποτελοῦν καί τά δυό μαζί, τό 'Εθνικό συμφέρον». (Λόγος του προέδρου τῆς G.E., G.J. BORCH στό ECONOMIC CLUB τῆς Νέας Ὑόρκης στίς 9-11-1964).

'Εάν ὅμως ἔτσι ἐννοοῦν τό «'Εθνικό Συμφέρον» οἱ δημοκράτες 'Αμερικανοί - δηλ. μιά «μπίζνα» κυβερνήσεώς τους καί ἐπιχειρηματιῶν τους - τότε γιατί οἱ «ἐθνικόφρονες» τῆς Δ. Εὐρώπης, οἱ ὑποστηρικτές τοῦ «'Ελεύθερου Κόσμου», κατακρίνουν τούς ὑλιστές τοῦ Μαρξισμοῦ;

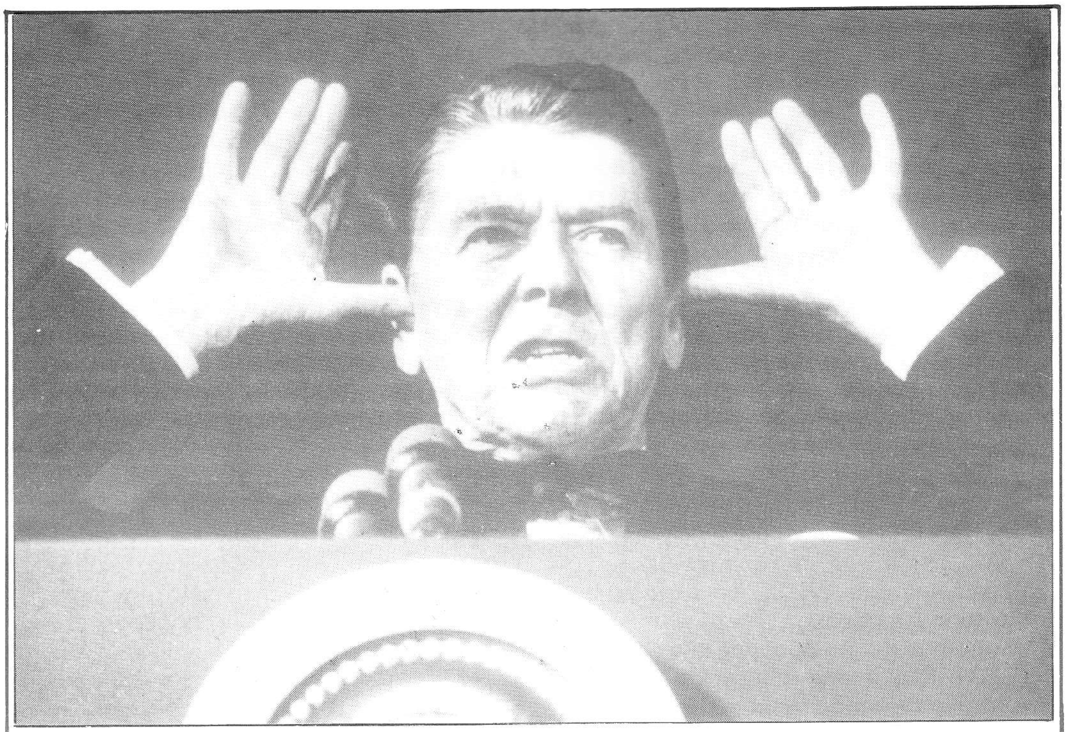
Οἱ 'Αμερικανοί εἶναι «φιλελεύθεροι». Ἔχουν δύο κόμματα τά ὁποῖα διαδέχονται σχεδόν τό ἕνα τό ἄλλο στήν ἐξουσία. Καί τά δύο αὐτά κόμματα καί κατ' ἐπέκτασιν ἡ κάθε ἀμερικανική κυβέρνηση, θεωροῦν τούς ἑαυτούς τους «προστάτες» τῆς δημοκρατίας τοῦ «'Ελεύθερου Κόσμου», ἀπό τόν Ρωσικό ἐπεκτατισμό. Τό δικαίωμα αὐτό τό ἀπένημαν ΜΟΝΟΙ τους στόν ΕΑΥΤΟ τους, ὅπως ἀκριβῶς οἱ Ρῶσοι πιστεύουν τόν ἑαυτό τους ὑπερασπιστή τοῦ «σοσιαλιστικοῦ κόσμου». Βέβαια δέν θά κρίνουμε ἐδῶ αὐτές τίς «συμπτώσεις» τῶν δύο αὐτῶν «γιγάντων» - ὑπερασπιστῶν τῆς «ἐλευθερίας» καί τῆς «δημοκρατίας» στήν Εὐρώπη. 'Εκεῖνο πού πρέπει νά προσέξουμε εἶναι ὅτι οἱ «προστάτες» 'Αμερικανοί, γιά νά ὑπάρχη καί στήν ΣΚΛΑΒΩΜΕΝΗ Δ. Εὐρώπη αὐτή ἡ σύμπτωση γνωμῶν πού ἀνέφερε ὁ πρόεδρος τῆς **G.E.**, ἔφεραν στρατό, δημιούργησαν φιλικά τους κόμματα κ.λπ. ὅπως ἀκριβῶς καί γιά τήν ἴδια περίπου αἰτία ἔκαναν οἱ Ρῶσοι στό ἄλλο κατεχόμενο Εὐρωπαϊκό Ἔδαφος, στήν Α. Εὐρώπη.

Ἄς δοῦμε ὅμως ποῖοι 'Αμερικανοί θέλουν αὐτήν τήν «συμφωνία γνωμῶν».

Τό 1962 στό βιβλίο «Ἡ οἰκονομία καί τά πολιτικά κόμματα», ὁ καθηγητής Σ. Χάρις, σύμβουλος τοῦ Τζών Κέννεντυ, ἔγραφε: «Οἱ δημοκρατικοί ἀντιπροσωπεύουν τόν ταπεινό ἄνθρωπο, ἐνῶ οἱ ρεπουμπλικάνοι τόν εὔπορο». Ὁ Σ. Χάρις ξεχνᾶ – ἤ ἀγνοεῖ – προφανῶς τόν «τοκογλύφο τῆς Οὐώλ Στρήτ», πατέρα τοῦ Τ. Κέννεντυ. Καί ὁπωσδήποτε δέν ὑπολόγιζε τόν ἀντιπρόεδρο τοῦ Κέννεντυ καί μετά πρόεδρο τῶν Η.Π.Α., Λύντον Τζόνσον, ὁ ὁποῖος ἐδήλωσε: «Ὅσο θά εἶμαι πρόεδρος, οἱ ἐπικεφαλεῖς τῆς βιομηχανίας καί τῶν τραπεζῶν θά εἶναι εὐπρόσδεκτοι σ' αὐτόν τόν Οἶκο (Λευκό). (U.S.A. NEWS AND WORLD REPORT 6-5-1964).

«Θά εἶναι εὐπρόσδεκτοι...»! Αὐτήν τήν δήλωση πού μέ θάρρος ὁμολόγησε ὁ Λ. Τζόνσον καί πού τήν ψιθυρίζουν οἱ ἄλλοι πρόεδροι τῶν Η.Π.Α., τήν ἀγνοοῦν οἱ μεγάλες πολυεθνικές ἑταιρίες, οἱ ἀποκαλούμενες «οἰκονομικές ὁμάδες», γιά τόν ἁπλούστατο λόγο τῆς οἰκονομικῆς βοήθειας πρός τούς ὑποψηφίους.

Αὐτές οἱ ὁμάδες ἐπιζητοῦν τήν «συμφωνία γνωμῶν». Μερικές ἀπό αὐτές τίς «ὁμάδες» εἶναι: 1) ἡ Μόργκαν - FIRST NATIONAL μέ περιουσία τῆς τάξεως τῶν 30.000 ἑκατ. δολλαρίων. Ἡ ὁμάδα αὐτή ἐλέγχει 13 βιομηχανικές ἐπιχειρήσεις ὅπως: GENERAL ELECTRIC, PULMAN INC, U.S. STEEL CORPORATION, AMERICAN RADIATOR, AND STANDARD SATIMARY CORPORATION, CONTINETAL OIL καί ἄλλες 8.123 κοινωφελεῖς ἐπιχειρήσεις ὅπως: AMERICAN TELEPHONE AND TELEGRAPH-CO. CONSOLIDATED CAS CO OF N. YORK. τήν ὑπο-ὁμάδα UNITED CORPORATION (ἐπιχειρήσεις), τήν ὑπο-ομάδα ELECTRIC, BOND AND SHARE (4 ἐπιχειρ.) 6 συστήματα σιδηροδρόμων και 5 τράπεζες. 2) Ἡ

ΚΟΥΝ-ΛΕΜΠ ἔχει περιουσία 11.000 ἑκατ. δολαρίων καί ἐλέγχει 7 δίκτυα σιδηροδρόμων, τράπεζες καί κοινωφελεῖς ἐπιχειρήσεις. 3) Ἡ Ροκφέλερ μέ περιουσία 5.000 ἑκατ. δολλαρίων ἐλέγχει τήν τράπεζα CHASE NATIONAL καί μειοψηφικά τίς 6 ἑταιρεῖες πετρελαιοειδῶν πού προῆλθαν ἀπό τήν διάλυση τῆς STANDARD OIL. 4) Ἡ Μέλλον ἔχει περιουσία 3.500 ἑκάτ. δολλαρίων καί ἐλέγχει τίς GOLF OIL CORPORATION, KOPPES CO, ALUMINUM CO OF AMERICA WESTINGHOUSE, 2 τράπεζες, 1 κοινωφελῆ καί 1 σιδηροδρομικό δίκτυο. 5) Ἡ Ντύ-Πόν μέ περιουσία 2.500 ἑκατ. δολλάρια ἐλέγχει τήν GENERAL MOTORS καί ἄλλες 2 ἑταιρεῖες καθώς καί τήν τράπεζα NATIONAL BANK OF DETROIT. 6) Οἱ ὁμάδες τῶν πόλεων τοῦ Σικάγου, τοῦ Κλήβελαντ καί τῆς Βοστώνης μέ ἀντίστοιχα περιουσιακά στοιχεῖα τῆς τάξεως τῶν 4000,1500 καί 1200 ἑκατ. δολλαρίων ἐλέγχουν πολλές βιομηχανίες ὅπως π.χ. ἡ GOODYEARTIRE AND RUBBER, ἡ WILSON AND CO, ἡ EDISON CO κ.λ.π.

Ἐκεῖνο ὅμως πού ἔχει σημασία δέν εἶναι ἡ περιουσία ἤ ὁ ἀριθμός, τῶν ἐπιχειρήσεων πού ἐλέγχει κάθε μία «οἰκονομική ὁμάδα». Εἶναι οἱ σχέσεις καί οἱ στενοί δεσμοί μεταξύ των ὅπως π.χ. μεταξύ τῆς ΜΟΡΓΚΑΝ καί τῆς ΜΕΛΛΟΝ γιά τήν ἑταιρεία TEXAS GULF SULPHUR πού ἔχει τό μονοπώλιο τοῦ θειαφιοῦ στίς Η.Π.Α. ἤ ὅπως μεταξύ τῆς Μόργκαν καί τῶν ὁμάδων τοῦ Σικάγου, τοῦ Κλήβελαντ καί τῆς Βοστώνης, ἰδίως γιά τίς ἐπιχειρήσεις PULLMAN INC, GENERAL ELECTRIC, στίς ἑταιρεῖες τηλεφώνων, στήν GOODYEAR κ.λ.π. Μιά ἄλλη καθοριστική σχέση στήν κατανάλωση εἶναι μεταξύ Ροκφέλερ καί Ντύ-Πόν στήν ETHYL GASOLINE Corporation ἡ ὁποία ἀστυνομεύει τούς ὅρους πωλήσεως, τοῦ 85 τοῖς ἑκατό, βενζίνης μέ ὑψηλή περιεκτικότητα ὀκτανίων, δηλ. τό 75 τοῖς ἑκατό τῆς ὁλικῆς καταναλώσεως βενζίνης στίς Η.Π.Α. Ἡ ἑταιρεία αὐτή ἀνήκει ἐξ ἡμισείας στήν GENERAL MOTORS τῆς Ντύ-Πόν καί στήν ROCKEFELLER'S STANDARD OIL OF N.J.

Αὐτοί εἶναι οἱ «εὐπρόσδεκτοι» στόν Λευκό Οἶκο.

Γιατί ὅμως;

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

Ὁ Οὑγγρικός Ἐθνικοσοσιαλισμός ἀρνεῖται τήν πάλη τῶν τάξεων γιά τόν λόγο ὅτι παρόμοια πάλη, ὅπως ἄλλωστε ἔχει ἀποδειχθεῖ, χρησιμεύει ἀποκλειστικά στήν διατήρησι τοῦ πλουτοκρατικοῦ κατεστημένου.

Ἐκεῖ ὅπου ἔχει πραγματοποιήσει τόν ὑποτιθέμενο σκοπό της κάτω ἀπό τήν μορφή τῆς Δικτατορίας τοῦ Προλεταριάτου ἐπέτυχε νά δημιουργήσῃ μιά παράλογη καί δίχως νόημα πολιτική, οἰκονομική καί κοινωνική τάξι.

Ἡ ταξική πάλη εἶναι τό ἀποτέλεσμα μιᾶς τεχνιτῆς ἀναδιατάξεως τῆς ὁποίας τά στάδια εἶναι: τό σύστημα τῆς κάστας, ἡ ἀπεργία, ἡ καταστροφή τῶν φυσικῶν κοινωνικῶν στρωμάτων, ἡ ἀκαμψία, ἡ ἀπαλλοτρίωσις τῆς ἰδίας τῆς ὑπάρξεως, ἡ ἀτομικοποίησις τῆς ἀναγκαίας κοινωνικῆς συμβιώσεως, ἡ ταξική πάλη.

Ἐναντίον αὐτῆς ὁ Οὑγγρικός Ἐθνικοσοσιαλισμός ἔχει θέσει σάν ἀκρογωνιαῖο λίθο τοῦ συστήματος καί τῆς πολιτικῆς, οἰκονομικῆς καί κοινωνικῆς του τάξεως τήν φυσική κοινωνική διάταξι ἡ ὁποία διαρθρώνεται κατά τόν ἀκόλουθο τρόπο.

Ὁ ἀγρότης προσφέρει τήν πρώτη ὕλη· ὁ ἐργάτης ἐπεξεργάζεται καί κάνει ἀναλώσιμη τήν πρώτη ὕλη· ὁ διανοούμενος πραγματοποιεῖ τόν σωστό καί κατά τρόπο συμφέροντα διαμοιρασμό τῆς πρώτης ὕλης ἡ ὁποία στό μεταξύ ἔχει γίνει ἀναλώσιμη καί ἐναρμονίζει τήν ἐργασία τῶν δύο πρώτων· ἡ γυναίκα μέσα στά πλαίσια τῆς οἰκογενειακῆς ὀργανώσεως ἀπολαμβάνει, χάρις στόν ἀγρότη, τόν ἐργάτη καί τόν διανοούμενο τό προϊόν τό ὁποῖο παρήχθη κατά τρόπο ἁρμονικό· ὁ στρατιώτης ἐξασφαλίζει καί καλεῖται νά ὑπερασπισθῆ τήν συνέχεια τῆς ἐργασίας τῆς φυλῆς καί τήν ἀπολαβή τῶν ἀγαθῶν τῆς ἐργασίας.

Ἡ συνέπεια αὐτῆς τῆς φυσικῆς κοινωνικῆς διατάξεως δέν μπορεῖ νά εἶναι ἄλλη ἀπό τήν ἁρμονική συνεργασία τῶν κατηγοριῶν αὐτῶν. Τά ἀντίστοιχα ἐπαγγέλματα προέρχονται ἀπό τήν ἀναγκαιότητα τοῦ καταμερισμοῦ τῆς ἐργασίας ἡ ὁποία ἐναρμονίζεται ἀπό τήν τάξι. Αὐτή ἡ τάξις τῆς ἐργασίας ἀποτελεῖ τό σύνολο τῶν φυσικῶν κοινωνικῶν στρωμάτων τήν ἴδια τήν φιλόπονη καί ἐργατική φυλή.

Ἡ θέλησις τῆς ἐργατικῆς φυλῆς καθορίζεται ἀπό τίς ἐπαγγελματικές τάξεις οἱ ὁποῖες μέσα στό Ἐθνικοσοσιαλιστικό κράτος τῆς ἐργασίας ἀποτελοῦν τούς συντελεστές τῆς κρατικῆς ἰσχύος. Γιά τόν λόγο αὐτό κάθε παραγωγική μονάς ἐμφανίζεται μέσα στήν ζωή τῆς φυλῆς σάν ἕνας δημόσιος συντελεστής αὐτῆς τῆς ἰσχύος.

Οἱ ἐπαγγελματικές τάξεις θά νομιμοποιήσουν, θά καθιερώσουν καί θά ὑπερασπισθοῦν τήν ἐργατική δημιουργία τῆς φιλοπόνου φυλῆς. Παρομοία δημιουργία σημαίνει τό πνευματικό σύστημα τήν ἠθική καί ὑλιστική τάξι τῆς φιλεργατικῆς φυλῆς μέ βάσι τό δικαίωμα τῆς ἐργασίας, τῆς τάξεως τῆς ἐργασίας, τῆς ἠθικῆς τῆς ἐργασίας καί τῆς ὡραιότητος τῆς ἐργασίας.

Ἡ λειτουργία τῆς Φυλῆς, ἡ λειτουργία τῆς κοινότητος προστατεύει συνεπῶς τά προσωπικά συμφέροντα ὅλων τῶν κοινωνικῶν στρωμάτων. Δίχως αὐτές θά ἀλληλοσυγκρούοντο καί θά κατέστρεφαν διά μέσου τῆς στείρας ταξικῆς πάλης ὅλες τίς συμπαγεῖς δυνάμεις καί μαζί μ' αὐτές τήν πνευματική, ἠθική καί ὑλιστική ζωή τῆς φιλεργατικῆς Φυλῆς.

Ἡ νομιμοποίησις τῶν κοινῶν συμφερόντων καί ἡ τοποθέτησίς τους ὑπεράνω τῶν ἀτομικῶν εἶναι συμφέρουσα, σωστή καί ἀποδεκτή μόνον κάτω ἀπό αὐτήν τήν ἄποψι καί ἔννοια.

Ὁ Οὑγγρικός Ἐθνικοσοσιαλισμός ἐξασφαλίζει τήν ζωντανή ἁρμονία τοῦ κοινοῦ συμφέροντος συνδυάζοντας τίς νόμιμες ἀπαιτήσεις τοῦ ἀτομικοῦ συμφέροντος μέ ἐκεῖνες τῆς ὑποχρεωτικῆς προσφορᾶς πρός τό συλλογικό.

Τά πλουτοκρατικά συστήματα ἐλπίζουν στήν ἀλληλοεξόντωσι τοῦ Ἐθνικοσιαλισμοῦ καί τοῦ Μαρξισμοῦ ὥστε ἡ ἀνθρωπότης – δηλαδή ὁ πλουτοκρατικός κόσμος τοῦ κέρδους – νά ἀπελευθερωθῆ ἀπ' αὐτή τήν διπλή πολιορκία.

Ἡ αὐταπάτη τους εἶναι βεβαία. Ὁ Ἐθνικοσοσιαλισμός θά θριαμβεύσῃ ἐπί τοῦ Μαρξισμοῦ καί τῆς Ἰουδαιο-μασωνικό-πλουτοκρατικῆς ἀγγλοσαξωνικῆς παγκοσμίου δυνάμεως καί θά δημιουργήσῃ τό νέο σύστημα καί τήν νέα Τάξι τῆς Ἐθνικῆς καί Σοσιαλιστικῆς Εὐρώπης.

Τήν οὑγγρική προφυλακή αὐτοῦ τοῦ μεγάλου ἀγῶνος τήν ἀποτελοῦν οἱ Οὖγγροι ἐργάτες οἱ ὁποῖοι μάχονται στό πλευρό τῶν ἄλλων Ἐθνικοσοσιαλιστῶν ἐργατῶν στήν ὑπηρεσία τῆς καινούργιας Εὐρωπαϊκῆς ἀνοικοδομήσεως.

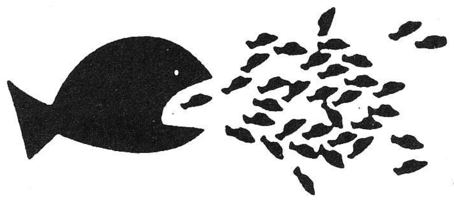
Ferenz Szalazi

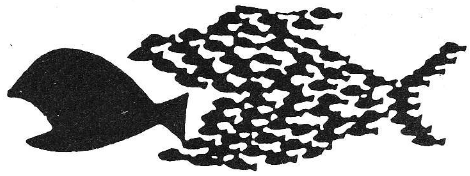
18 Ὀκτωβρίου 1942

ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΣΥΜΜΑΧΙΕΣ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΙΣΤΩΝ

Η προσκόληση των εθνικιστών μετά το Β.Π.Π. στο άρμα της αντιδραστικής αστικής τάξεως ήταν ότι χειρότερο μπορούσε να συμβεί στο κίνημά μας. Έτσι οι «εθνικιστές» έφθασαν να γίνουν το ελεξικέραυνο της πιο σάπιας ολιγαρχικής συντηρητικής πολιτικής. Αποτέλεσμα αυτής της «επιλογής», ήταν αντί να βρεθούμε μπροστάρηδες του λαϊκού κινήματος, να λειτουργήσουμε πολλές φορές και ενάντιά του!

Κατ' αυτό τον τρόπο όλοι οι αντικαπιταλιστικοί αγώνες των εθνικιστών στο μεσοπόλεμο «ξεχάσθηκαν», καθώς μια «ύποπτη ομάδα ανθρώπων» που είχαν εισχωρήσει στο εθνικιστικό κίνημα αποπροσανατόλισε τον αγώνα μας. Αυτά έγιναν «χθές». Σήμερα το εθνικιστικό κίνημα αρχίζει να παίρνει την πραγματική του μορφή. Η μάχη ενάντια στον ιμπεριαλισμό, στον καπιταλισμό, στη μεγαλοαστική τάξη και υπέρ της Ενωμένης Εθνικιστικής Ευρώπης, του σοσιαλισμού, των εργαζομένων, αποκρυσταλώνει μια άλλη εικόνα του κινήματός μας σε σχέση με το λαό.

Σήμερα οι λαϊκές διεκδικήσεις έχουν ως πολιτικό τους εκφραστή τον εθνικισμό. Το σύστημα αρχίζει να το αντιλαμβάνεται, γι' αυτό το λόγο εντείνει τη συκοφαντική του εκστρατεία ενάντια στην ιδεολογία μας. Το ερώτημα που μπορεί να προκύψει τώρα, είναι στον πολιτικό μας αγώνα με ποιές κοινωνικές ομάδες μπορούμε να συμμαχήσουμε. Η απάντηση είναι με **όλες**. Αυτό βέβαια πάντα θεωρητικά διότι η καπιταλιστική τάξη ποτέ δεν θα μπορέσει να δεχθεί στην πράξη την εφαρμογή του εθνικιστικού οικονομικού προγράμματος. Φυσικό επακόλουθο η αναγκαστική σύγκρουσή μας και η αναγκαστική «εξαφάνισή» τους από την πολιτική και οικονομική κονίστρα.

Σκοπός της πολιτικής μας είναι να μπορέσουμε να πείσουμε τόσο τους δεξιούς όσο και τους αριστερούς, ότι τα συμφέροντα της πατρίδος, του λαού, της κοινωνίας, μόνο εμείς μπορούμε να υπερασπίσουμε αποτελεσματικά.

Στους δεξιούς πρέπει να δώσουμε να καταλάβουν ότι τα σημερινά προβλήματα της χώρας είναι αποτέλεσμα της αποτυχημένης διακυβερνήσεως της επί τόσες δεκαετίες από τους συντηρητικούς. Ξέχασες δεξιέ ότι οι αμερικανόδουλες κυβερνήσεις της χώρας μας έστειλαν το παιδί σου να πεθάνει στο Βιετνάμ και στη Κορέα για τα συμφέροντα του δυτικού ιμπεριαλισμού;

Οι αριστεροί πρέπει επίσης να κατανοήσουν ότι ο μόνος πραγματικός και εφικτός σοσιαλισμός είναι μέσα από την οικοδόμηση της εθνικολαϊκής κοινότητας. Το μοντέλο της Σ.Ε. δεν είναι πρός μίμηση αλλά πρός αποφυγή και ότι ο ιμπεριαλισμός της Σ.Ε. δεν έχει να ζηλέψει σε τίποτα τον αντίστοιχο της Αμερικής.

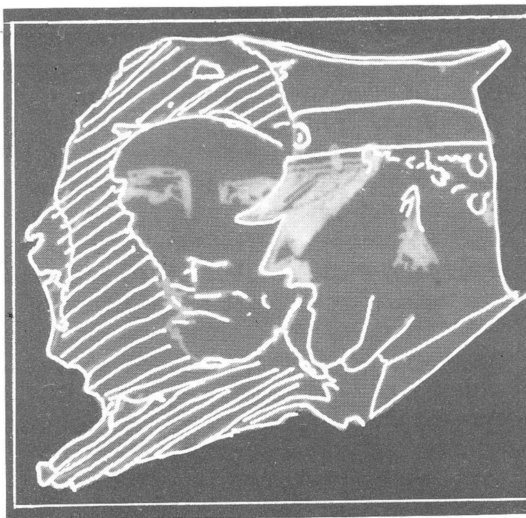
Τόσο οι δεξιοί όσο και οι αριστεροί πρέπει να καταλάβουν από κοινού, ότι οι πολιτικές διαχωριστικές ετικέτες που τους έχει κολλήσει το σύστημα, είναι για να μπορεί να τους εκμεταλλεύεται καλύτερα. Σπάζοντας μέσω του εθνικισμού αυτόν τον κατασκευασμένο, από το σύστημα, διαχωρισμό, συντρίβουμε και τους όρους ύπαρξης του αστικού καθεστώτος. Μια εθνικιστική κοινωνική συμμαχία όλων των παραγωγικών

δυνάμεων της χώρας θα είναι το κύκνειο άσμα του συστήματος. Ο Εθνικισμός μέσα από τους κοινωνικούς αγώνες θα είναι το ισχυρότερο όπλο του λαού απέναντι στην καπιταλιστική επέλαση του 1992. Η σοσιαλιστική διάσταση του εθνικισμού θα δώσει τέρμα σ' όλες τις αστικές ίντριγγες και σ' όλες τις κομματικές επιβουλεύσεις ενάντια στα λαϊκά και εθνικά συμφέροντα. Οι εργαζόμενοι παρά τη λυσσαλέα αντίδραση του αντιδραστικού αστικού συστήματος αρχίζουν να καταλαβαίνουν αυτές τις αλήθειες, απορρίπτουν τις αναχρονιστικές αξίες του μαρξισμού και φιλελευθερισμού και επαναπροσδιορίζουν τον αγώνα τους μέσα από τις τάξεις του εθνικολαϊκού κινήματος. **Οι κοινωνικές συμμαχίες των εθνικιστών είναι όλος ο λαός,** διότι όλος ο λαός αρχίζει να νιώθει ολοένα και μεγαλύτερη την αποπνιχτική ατμόσφαιρα του καπιταλισμού, διότι όλος ο λαός κουράσθηκε από τα «οράματα» του μαρξισμού.

Το πάντρεμα της ιδεολογίας μας με την συντριπτική πλειονότητα του λαού, θα είναι το πιο αποτελεσματικό ΑΝΤΙΔΟΤΟ στο φαρμάκι που ποτίζει καθημερινά το σύστημα όλες τις κοινωνικές ομάδες.

Στο «δικό» μας κράτος δεν είναι δυνατή η εκμετάλλευση του κοινωνικού συνόλου για την εξυπηρέτηση μιας μερίδας πλουτοκρατών, δεν είναι δυνατή η χρησιμοποίηση του εθνικού μέλλοντος για την άσκηση κερδοσκοπικής πολιτικής. Η αταξικότητα του εθνικισμού είναι ο καλύτερος οδηγός του αγώνα μας. Η μή ύπαρξη περιορισμών στον πολιτικό μας λόγο έχει ως αποτέλεσμα η φωνή μας να αποτελεί φωνή όλου του λαού, να εκφράζει τις επιθυμίες, τις ανάγκες και τις ελπίδες όλων των εργαζομένων. Αυτό φυσικά ήταν κάτι το οποίο δεν μπορούσε να ανεχτεί το σύστημα, γι αυτό προσπαθεί απεγνωσμένα να μας ξαναβάλει στα καλούπια που μας είχε τοποθετήσει εδώ και 43 χρόνια, απομονώνοντάς μας απ' την κοινωνία.

Δυστυχώς γι' αυτό και ευτυχώς για το λαό, αυτό πια δεν είναι εφικτό! Ο χρόνος δεν μπορεί να γυρίσει πίσω, το εθνικιστικό κίνημα δεν μπορούν να το σταματήσουν οι έντεχνες παγίδες του συστήματος.

Σήμερα μπορούμε να βλέπουμε με υπερηφάνεια τον πολιτικό μας λόγο, να γίνεται πολιτικός λόγος ολόκληρης της κοινωνίας. Η ταύτιση του εθνικιστή με τον εθνικό και λαϊκό αγωνιστή είναι η μεγαλύτερή μας επιτυχία. Με νέα λάβαρα, με νέες ιδέες, με νέους αγώνες, όπως θα έλεγε ο Γιαννόπουλος, οι Εθνικιστές κατεβαίνουν στον πολιτικό και κοινωνικό στίβο για να διεκδικήσουν αυτό που τους ανήκει: **την εξουσία.** Μια εξουσία που θα παλεύει για τα εθνικολαϊκά συμφέροντα μιας εξουσίας που θα είναι πολύ «καταπιεστική» απέναντι στους κεφαλαιοκράτες, απέναντι στους προδότες των εθνικών συμφερόντων.

Πιστεύω ότι φθάνει η εποχή που θα μπορέσουμε να επαναλάβουμε κάτι που είχε πει ο Τρότσκυ απευθυνόμενος προς τους «δημοκράτες» πρίν από 70 χρόνια: **«τώρα θα πάτε όλοι σας εκεί που σας αξίζει. Στα σκουπίδια της ιστορίας».**

Ανδρέας Βούλγαρης

ΜΠΟΥΧΑΡΙΝ, ΡΙΚΟΦ, ΤΟΜΣΚΥ

(Η «δεξιά» αντιπολίτευση του Στάλιν)

2η συνέχεια.

Γράφει ο **Πενθεύς**

Ο πόλεμος των επιγόνων για την κατάκτηση της εξουσίας και πάνω απ' όλα για την διατήρησή της, παρουσιάστηκε στα μάτια του κόσμου, μέσα και έξω από τη Σοβιετική Ένωση σαν μια ιδεολογική αντιπαράθεση που σαν μοναδικό σκοπό είχε την διασφάλιση της ορθόδοξης μαρξιστικής – λενιστικής σκέψης.

Για τον Στάλιν τόσο ο τροτσκισμός όσο και το δόγμα «παγκόσμια επανάσταση» αντιπροσώπευαν τις δύο όψεις μιας και μοναδικής αίρεσης που ερχόταν σε πλήρη αντίθεση με τα διδάγματα του μεγάλου δάσκαλου.

Η αίρεση αυτή παίρνει επικίνδυνες διαστάσεις όταν ο Τρότσκυ με το έργο του «Τα μαθήματα του Οκτωβρίου» θέτει ουσιαστικά υπό αμφισβήτηση την ίδια την πολιτική ηγεσία της χώρας και τραυματίζει καίρια την αξιοπιστία της τριανδρίας.

Η αντίδραση του Στάλιν είναι άμεση. Στις «9 Νοεμβρίου σε μια ομιλία του στην ολομέλεια της Κουμμουνιστικής ομάδας του Κεντρικού συμβουλίου των συνδικάτων της Σοβιετικής Ένωσης επιχειρεί να αποδείξει το ανεφάρμοστο των τροτσκιστικών ιδεών επισημαίνοντας τις βασικές παρεκκλήσεις από τη λενινιστική ορθοδοξία:

Κατά κύριο λόγο ο τροτσκισμός είναι η θεωρία της συνεχούς (αδιάκοπης) επανάστασης. Ποιό όμως είναι το νόημα της συνεχούς επανάστασης μέσα στα πλαίσια της τροτσκιστικής σκέψης; Είναι η επανάσταση που αγνοεί την επαναστατική δύναμη που αντιπροσωπεύουν οι φτωχοί αγρότες. Η συνεχής επανάσταση του Τρότσκυ όπως είχε επισημάνει και ο Λένιν είναι «παραγνώριση» του αγροτικού κινήματος και «παιχνίδι για την κατάκτηση της

Aleksej Ivanovič Rykov (1881-1938)

Γιός εμπόρου του Saratov ενεργοποιήθηκε νεαρότατος στο εργατικό κίνημα. Στα 1902 εξορίστηκε στο Archangel'sk και στην συνέχεια πέρασε στη παρανομία. Κατά τη διάρκεια της επανάστασης του Οκτώβρη έπαιξε πρωταγωνιστικό ρόλο στην εξέγερση της Μόσχας.

Αναπληρωτής του Λένιν στα 1921, έγινε Πρόεδρος του Συμβουλίου την Επιτρόπων του Λαού στα 1924. Το 1930 υποχρεώθηκε να παραιτηθεί από το ανώτατο αξίωμα για την συμμετοχή του στη «δεξιά αντιπολίτευση»

Συνελήφθη το 1937 μαζί με τον Μπουχάριν και ένα χρόνο αργότερα δικάστηκε καταδικάστηκε και εκτελέστηκε.

Αποκαταστάθηκε το 1956

εξουσίας». Ποιό κίνδυνο κρύβει; Τον κίνδυνο να αποτύχει οριστικά γιατί θά απογοήτευε το ρωσικό προλεταριάτο δηλαδή τους φτωχούς αγρότες. Αυτό ακριβώς το γεγονός εξηγεί τον αγώνα του λενινισμού ενάντια στον τροτσκισμό που χρονολογείται από το 1905.

Πώς εκτιμά ο Τρότσκυ τον λενινισμό μέσα από παρόμοιο αγώνα; Τον αντιμετωπίζει σαν θεωρία μέσα στην οποία περιέχονται «αντεπαναστατικά» στοιχεία. Πού θεμελιώνεται μια τόσο επιθετική κριτική ενάντια στον λενινισμό; Στο γεγονός ότι ο λενινισμός υπεράσπιζε και ήξερε να υπερασπίζει στην εποχή του, την ιδέα της δικτατορίας του προλεταριάτου και των αγροτών.

Ο Τρότσκυ δεν περιορίζεται μόνο σ' αυτή την επιθετική κριτική. Προχωρεί παραπέρα διαβεβαιώνοντας ότι *«σήμερα ολόκληρο το οικοδόμημα του λενινισμού στηρίζεται στό ψέμα και στη νοθεία και συντηρεί στα σπλάχνα του το μικρόβιο της αποσύνθεσης».*

Ένα μήνα αργότερα ο Στάλιν αισθάνεται τον εαυτό του αρκετά δυνατό για μια κατά μέτωπο επίθεση ενάντια στον Τρότσκυ σε ιδεολογικό πάντα πεδίο. Ένα καινούργιο δόγμα γεννιέται. Ονομάζεται «σοσιαλισμός σε μία χώρα» εμπνευστής είναι ο Στάλιν. Η φιλοδοξία του νέου δόγματος – η μοναδική ίσως – είναι να εκτοπίσει το παλιό.

Σύμφωνα με το σταλινικό δόγμα, η οικοδόμηση του Σοσιαλισμού σε μια χώρα μπορούσε να προχωρήσει ανεξάρτητα αν θα ξεσπούσε ή όχι η παγκόσμια επανάσταση. Η Σοβιετική Ένωση έχοντας εξασφαλίσει την σταθεροποίηση της Δικτατορίας του Προλεταριάτου είχε ήδη στην διάθεσή της μια αρκετά πλατειά κοινωνική βάση και μπορούσε να προχωρήσει σε μια αυτοδύναμη οργάνωση της σοσιαλιστικής οικονομίας χωρίς καθυστερήσεις.

«Μπορούμε ν' ανοικοδομήσουμε τον σοσιαλισμό και θα τον ανοικοδομήσουμε με τη βοήθεια των αγροτών κάτω από την διεύθυνση της εργατικής τάξης, γιατί κάτω από το καθεστώς της δικτατορίας του προλεταριάτου, έχουμε όλα τα απαραίτητα δεδομένα για να οικοδομήσουμε τον σοσιαλισμό, ξεπερνώντας όλες τις εσωτερικές δυσκολίες, τις οποίες μπορούμε και έχουμε χρέος να ξεπεράσουμε, με τις δικές μας αποκλειστικά δυνάμεις».

Ο Τρότσκυ διαισθάνεται το πλησίασμα της καταιγίδας. Μάταια επιχειρεί να μειώσει τους τόνους αυτής της αντιπαράθεσης επισημαίνοντας δημόσια ότι οι επιθέσεις ενάντια στο δόγμα της παγκόσμιας επανάστασης είναι πλέον δίχως αντικείμενο γιατί η θεωρία του ήδη ανήκει στο παρελθόν και δεν έχει καμμιά σχέση με τα παρόντα προβλήματα. Αναφορικό με το καινούργιο για χώρα και μάλιστα στην Σοβιετική Ένωση όπου η βιομηχανική υποδομή είναι πρακτικά ανύπαρκτη και οι οικονομία βρίσκεται χαμηλότερα και από τα προπολεμικά επίπεδα, είναι ένας ξεκάθαρος παραλογισμός. Το δόγμα του Στάλιν δέν είναι προϊόν της μαρξιστικής σκέψης αλλά έκφραση ενός τραβηγμένου «απ' τα μαλλιά» εθνικού σοσιαλισμού που έχει σαν αποκλειστικό σκοπό την με κάθε τρόπο διατήρησης της εξουσίας και την συντήρηση του θερμιδωριανού εκφυλισμού.

Αντίλογος δίχως καμμιά πρακτική αξία...

Τόν Ιανουάριο του 1925 ο Τρότσκυ πληρώνει την αυθάδεια του χάνοντας τον έ-

Η αριστερή πτέρυγα του μπολσεβικικού κόμματος.

Michail Pavlovič Tomskij (1880-1936)

Ενεργός Μπολσεβίκος από το 1909 ανέλαβε στα 1917 την αρχηγία των συνδικάτων και δύο χρόνια αργότερα εξελέγη μέλος της ΚΕ του ΚΚΣΕ. Την περίοδο 1925-7 υπήρξε υπέρμαχος της ένωσης των ρώσων εργατών με τα Δυτικά συνδικάτα των εργαζομένων. Εκφραστής της «δεξιάς» τάσης ήλθε σε σύγκρουση με τον Στάλιν όταν ο τελευταίος αποφάσισε την εφαρμογή της κολλεκτιβοποίησης και της ταχείας εκβιομηχάνισης.

Στα 1929 υποχρεώθηκε να παραιτηθεί από τη διεύθυνση των συνδικάτων και το καλοκαίρι του 1930 κατά την διάρκεια του XVI συνεδρίου υποχρεώθηκε σε αυτοκριτική. Αυτοκτόνησε τον Αύγουστο 1936 στις αρχές των μεγάλων Εκαθαρίσεων.

λεγχο του Κόκκινου Στρατού. Το Κόμμα τον υποχρεώνει να παραιτηθεί από την νευραλγική θέση του επίτροπου για τον πόλεμο και του αναθέτει μια σειρά από καινούργια διοικητικά καθήκοντα στον βιομηχανικό τομέα.

Ο Τρότσκυ δέχεται την απόφαση αδιαμαρτύρητα. Όπως θα γράφει ο ίδιος:

«Η απόφαση είχε προετοιμαστεί με φροντίδα. Πέρα από τις παραδόσεις του Οκτώβρη, οι επίγονοι έτρεμαν σε μεγαλύτερο βαθμό τις παραδόσεις του εμφύλιου και την επαφή μου με τον στρατό. Παρέδοσα τη θέση του Επίτροπου για τον πόλεμο δίχως μάχη και θα έλεγα με κάποια ανακούφιση, για να αφαιρέσω από τους αντιπάλους μου την δυνατότητα να συκοφαντήσουν τις προθέσεις μου πάνω σε στρατιωτικά θέματα. Μετά τό 1921 τα πρακτικά μου ενδιαφέροντα είχαν στραφεί σε άλλους τομείς».

Με την ουσιαστική αυτή αποδυνάμωσφη του Τρότσκυ και την καταδίκη του στον άχαρο και δίχως πρακτική αξία ρόλο του υπεύθυνου για την Τεχνικο-επιστημονική Διαχείρηση, η τριανδρία Στάλιν - Κάμενεφ - Ζηνόβιεφ δεν έχει κανένα λόγο ύπαρξης.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ 17

Η ΙΣΧΥΣ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

Στους απογόνους μας δεν θα κληροδοτήσουμε την ειρήνη και την ευτυχία των ανθρώπων, αλλά την αιώνια πάλη για την διατήρησι και την συγκρότησι του εθνικού μας χαρακτήρος. Οι απόγονοί μας θα μας καταστήσουν υπεύθυνους εμπρός την ιστορία όχι κατά πρώτο λόγο για το είδος οικονομικής οργανώσεως που θα τους κληροδοτήσουμε, αλλά για την έκτασι του ελεύθερου χώρου που θα κατακτήσουμε γι αυτούς και θα τους μεταβιβάσουμε. Το Κράτος πρέπει να υπερασπίζει τα συμφέροντα της εθνικής κοινότητας, δηλαδή πρέπει να υπάρχει μια εθνική συνιστώσα. Το συμφέρον της εθνικής κοινότητας πρέπει να επικρατεί πάνω σ' όλα τ' άλλα αφοῦ άλλωστε ο εθνικισμός δεν απορρέει από τα γεγονότα αλλά από μια απόφαση.

Η ηθική των πολεμιστών δεν είναι η ηθική των αγίων ή των φιλοσόφων. Είναι η ηθική της νίκης, της ολοκληρωτικής νίκης. **Κύριος σκοπός της πολιτικής μας είναι το εθνικό μεγαλείο κι όχι η δημοκρατία ή οι αφηρημένες και φιλελευθερογεννημένες προσωπικές ελευθερίες.** Η δύναμη του έθνους είναι ταυτόχρονα μέσο και σκοπός. **Πάνω από όλα το μεγαλείο του έθνους και η δύναμη του κράτους.**

Οι τύποι κυριαρχίας είναι τρεις η έλλογη, η παραδοσιακή και η χαρισματική. Έλλογη είναι η κυριαρχία που εδράζεται στην πίστι ότι τα διδάγματα όπως και οι τίτλοι αυτών που ασκούν την κυριαρχία έχουν νομιμότητα. Παραδοσιακή είναι η κυριαρχία που εδράζεται στην πίστι προς τον ιερό χαρακτήρα των αρχαίων παραδόσεων. Χαρισματική είναι η κυριαρχία που εδράζεται σε μια αφοσίωσι πέρα από το συνηθισμένο και δικαιώνεται από τον ιερό χαρακτήρα ή την ηρωική δύναμη ενός προσώπου και μιας τάξεως πραγμάτων, η οποία αποκαλύπτεται ή δημιουργείται από το πρόσωπο αυτό.

Το σύμβολο της ηθικής τηςς ευθύνης είναι ο πολίτης της Φλωρεντίας που, όπως έλεγε ο Μακιαβέλι, προτίμησε το μεγαλείο της πόλης από την σωτηρία της ψυχής του. **Ο πολιτικός ηγέτης δέχεται την χρησιμοποίησι μέσων που αποδοκιμάζει η κοινή ηθική για να πραγματώσει τον υπερατομικό στόχο που είναι το καλό του έθνους.** Αυτός που διστάζει να χρησιμοποιήσει την βία ή τον θάνατο, για το καλό της πατρίδος και του λαού του, δεν είναι ηθικός αλλά δειλός και προδότης.

Μόνο ο εθνικισμός είναι σε θέσι να αποσπάσει τον λαό από την λατρεία του χρήματος και απ' τους καθημερινούς μικροπερισπασμούς των ιδιωτικών τους υποθέσεων, να τους κάνει να διακρίνουν και να νοιώθουν κάθε στιγμή την πατρίδα πάνω και πλάϊ τους. Μόνο αυτή αντικαθιστά από καιρό σε καιρό την αγάπη της ευμάρειας με ενεργητικότερα και ευγενέστερα πάθη, παρέχει στην φιλοδοξία αντικείμενα μεγαλύτερα από την απόκτησι πλούτου, και δημιουργεί το φως που επιτρέπει να φανούν και να κριθούν τα ελαττώματα και οι αρετές των ανθρώπων.

Η πολιτική ελευθερία δεν συνίσταται καθόλου στο να κάνει ο καθείς ό,τι θέλει. Στην εποχή μας μπερδέψαμε την λαϊκή εξουσία με την λαϊκή ελευθερία. Στα κοινοβουλευτικά κράτη δεν υπάρχει ελευθερία αλλά κυριαρχία των πιο ταπεινών μαζών. **Αυτή η μορφή «ελευθερίας» πρέπει να αντικατασταθεί από την εθνική ελευθερία η οποία προϋποθέτει ένα ισχυρό, αυτοδύναμο και αυτόβουλο κράτος.**

Μαξ Βέμπερ

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΗ «ΝΕΑ ΤΑΣΗ» ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ «ΑΛΛΟΥΣ»

Η «Νέα Τάση» το ελληνικό περιοδικό της «εθνικής» δεξιάς, στο τελευταίο της τεύχος κάνει μια αναφορά στο περιοδικό μας.

Το αντίδοτο έχοντας ανεπτυγμένη σε μεγάλο βαθμό την διάθεση του διαλόγου, θέλει να κάνει ορισμένες παρατηρήσεις στο σχόλιο της Ν.Τ.

Κατ' αρχήν μας προκάλεσε μεγάλη εντύπωση που η Ν.Τ. δεν είχε τη στοιχειώδη αξιοπρέπεια ν' απαντήσει πάνω στο άρθρο «Ρεφορμισμός της εθνικής δεξιάς». Αυτό σημαίνει δύο πράγματα. Ή συμφωνούν με αυτά που γράψαμε για την περιβόητη «εθνική» δεξιά, πράγμα ευχάριστο, ή δεν έχουν να αντιπαραθέσουν απολύτως τίποτα...

Χαρακτηρίζουν επίσης τις θέσεις μας εκκεντρικές. Θα ήθελα να πω στους φίλους της Ν.Τ. ότι ο σοσιαλισμός, ο αν-

τιαμερικανισμός, ο αντι-νατοϊσμός, η άρνηση μας της ΕΟΚ, δεν είναι θέσεις εκκεντρικές αλλά εθνικιστικές.

Αλλά βέβαια μιλάμε για διαφορετικό εθνικισμό...

Τώρα πάλι που είδατε να υποστηρίζουμε ότι ο μαρξισμός είναι τμήμα του εθνικισμού, λέγοντας ότι κι «αυτό πια παραπάει». Το μόνο που «παραπάει» είναι ότι διαστρεβλώνεται τα λόγια του περιοδικού μας, εκμεταλλευόμενοι την άγνοια των αναγνωστών σας, και ότι κάνετε τον εθνικισμό συνώνυμο του καπιταλισμού και του μασσωνο-δεξιού κατεστημένου. Τώρα όσον αφορά ότι η ιδεολογία μας είναι «επικίνδυνη», αλήθεια για ποιόν; για την μεγαλοαστική άρχουσα τάξη που εκπροσωπείτε; αφήστε να το αποφασίσει ο χρόνος και η ιστορία.

Μήπως όμως το μπέρδεμα σας σχετικά με την ιδεολογία και τις θέσεις του Αντίδοτου, δεν οφείλεται στην ύλη του περιοδικού μας, αλλά στο ότι πολλά στελέχη σας είναι δεξιοί και ακροδεξιοί, που έχουν ίσως να χάσουν πολλά από την επικράτηση του «δικού» μας εθνικισμού; Ότι έχετε ως αρχηγό κάποιον που είναι στην ομάδα φίλων του Ισραήλ, ότι συνδέεστε με ένα πολιτικό φορέα, την ΕΠΕΝ, που εκφράζει στην Ελλάδα ότι πιο συντηρητικό έως αντιδραστικό;

Φίλοι της Ν.Τ. αφήστε την ιδεολογία του Αντίδοτου του και προσέξτε τη δική σας. Δείτε τις βλακείες του αρχηγού σας κ. Δημητριάδη στην πρόσφατη συνέντευξή του προς το περιοδικό σας. Αυτό το περίφημο ο «εθνικισμός δεν είναι πολιτικό σύστημα αλλά ταυτόσημο του πατριωτισμού». Επίσης αυτό το αμίμητο ότι στο κόμμα του Λεπέν, υπάρχουν μαύροι βουλευτές και στελέχη;

Ελπίζω στο επόμενο ταξίδι σας τη Γαλλία, να μας φέρετε να γνωρίσουμε στην Ελλάδα, σ' εμάς τους μη καταξιωμένους Λευκούς, τα έγχρωμα καταξιωμένα στελέχη του Λεπέν. Θα είναι μια καταπληκτική εμπειρία να συζητήσουμε μαζί τους εθνικιστικά, ιδεολογικά, πολιτικά καθώς και φυλετικά!!! θέματα!

Δεν νομίζω ότι προσφέρει τίποτα να συνεχίσω με το σχόλιο της Ν.Τ. Ελπίζω όμως αυτό να μη χρειασθεί και στο μέλλον.

Θα θέλαμε να πούμε τώρα δύο, πράγματα σχετικά με ορισμένες φήμες και διαδόσεις του σάπιου διεφθαρμένου κατεστημένου του «εθνικιστικού» χώρου σχετικά με το Αντίδοτο.

Αυτό το πυώδες κατεστημένο εδώ και καιρό προσπαθεί να «αποκρυπτογραφήσει» την ιδεολογία του περιοδικού μας. Άλλοι το λένε «αναρχο-εθνικισμό», άλλοι «εθνικομπολσεβικικό» άλλοι «μαρξιστικό με εθνικιστικές αποκλίσεις»

Εμάς δεν μας απασχολεί η ταμπέλα, δώστε ότι χαρακτηρισμό τραβάει η ψυχή σας.

Είναι επίσης κάποιοι «άλλοι», που μας κατηγορούν ότι έχουμε πολύ καλές σχέσεις μ' ένα κομμάτι της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα.

Μα εμείς ποτέ δεν αρνηθήκαμε, γιατί άλλωστε, ότι έχουμε σχέσεις μ' ορισμένες τάσεις της εξωνοκοινοβουλευτικής αριστεράς. Ειναι τόσο «κακό» για «ορισμένους» να περνάμε τις θέσεις μας και να πουλάμε τα περιοδικά μας σε τμήματα της αριστεράς; Αυτό δεν σημαίνει ότι έχουμε ταύτιση απόψεων σ' όλα τα ζητήματα, το αντίθετο πολλές φορές, αλλά σε ορισμένα θέματα υπάρχουν σχετικά συγκλίνουσες απόψεις.

Η πραγματικότητα είναι τελείως διαφορετική από αυτή των επικριτών μας. Ο απλός νέος εθνικιστής έχει αγκαλιάσει με θέρμη το περιοδικό μας, διότι γνωρίζει ότι είναι και δικό του, και ξέρει ότι δεν εκπροσωπεί οργανωμένα συμφέροντα. Εμείς ποτέ δεν χρησιμοποιήσαμε τον εθνικισμό για να κερδίσουμε χρήματα ή για να ανοίξουμε κανένα μαγαζί...

Το Αντίδοτο στην Ελλάδα είναι σύμβολο και σημαία. Η σημαία του καθαρού εθνικισμού. Κάθε τεύχος μας είναι ένα ισχυρό χαστούκι στα μούτρα του πουλημένου και πατροναρισμένου «εθνικιστικού» κατεστημένου.

Είμαστε η δύναμις και είναι τα σκουλήκια ή θα μας προσκυνήσουν ή θα τα λιώσουμε.

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗ ΗΡ. ΚΑΛΕΝΤΖΗ
ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥ
ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ARISTOTELES HERC. KALENTZIS
POLITICAL PRISONER
SUCH IS THE PRESENT - DAY JUSTICE IN GREECE
ΝΕΑ ΘΕΣΙΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΠΛΕΥΡΗΣ

Ο ΔΙΩΓΜΟΣ των αρίστων

Β' ἔκδοσις

ΝΕΑ ΘΕΣΙΣ